

İstanbul Sözleşmesi'ne sahip çıkmak için emekçi kadınlar en öne!

Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Haziran 2021 / Sayı: 141 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Dilovası Systemair HSK, Tuzla HT Solar, Chen Solar ve Oppo, Bursa Tofaş ve Oyak Renault fabrikalarından, Çorlu Bel Karper grevinden, Tuzla Sedef Tersanesi'nden, Gebze'den metal işçilerinden haberleri

Sayfa: 2-3-4

KIRLI İSTİBDA DÜZENİ DİKİŞ TUTMUYOR!

EKMEK VE HÜRRIYET MÜCADELESİ GREVLERDE, DİRENİŞLERDE BÜYÜYOR!

Hikâyenin sonunu işçi sınıfı yazacak! Sorulmamış hesap kalmayacak!

Çoktandır çürük kokusu yayılan düzenin tüm pislikleri herkesin gözleri önüne saçılmaya başladı. İktidarın her türlü pis işinde rol almış bir mafya şefi, dün pis işlerini yaptığı iktidar sahipleriyle çıkar çatışmasına düşünce ifşaata başladı. Hikâyelerde geçen yat limanları, lüks oteller, on milyonlarla sayılan dolarlar biz işçi ve emekçilerin hayatına çok uzak şeyler gibi görünüyor. Ama öyle değil. Yaşadıkları lüks hayatlar aralarında paylaşamadıkları milyonlarca dolarlar, yatlar, katlar, oteller milyonlarca işçi ve emekçiden çaldıklarıdır!

Erdoğan, "Neymiş millet açmış, aç olarak dolaşanları buyurun siz de doyuruverin!" deyip üstüne bir de "nankörlük parayla değil" diye vatandaşı azarlarken açlık sınırı 2.830 liraya ulaştı ve asgari ücreti geçti. Binlerce ailede karı koca vardiyalı çalışıyor, mesaiye kalıyor, birbirlerinin yüzünü görmeden bir hayat geçiyor. Yetmiyor çocuklar çalışıyor. Yine de geçinemiyor emekçiler. Ama aynı ülkede, bu millet istibdadın bürokratlarını ve siyasetçilerini beş maaşla bile doyuramıyor.

İşçiler iş güvencesi istediğinde Erdoğan'dan şu cevabı almıştı: "Tekme tokat kapıya koyalım demiyorum, ihbar ve kıdem tazminatını verirsin, başının çaresine bak dersin." İşçilere iş güvencesi yok! Ama istibdadın adamları ne kadar yolsuzluğa, suça, pisiğe batmış olursa olsunlar hiçbirine başının çaresine bak denmiyor. Hepsinin koltuğu emekçi halkı ezen istibdadın güvencesi altında!

Unutmuyoruz! Öğrenim kredisiyle borçlandırılan gençlere "Be evladım, kredi aldığın zaman iş bulduktan sonra çok basit taksitlerle ödüyorsun. Bu seni bedavacılığa da alıştırmıyor. Bu milletin gençlerine bu yakışır" demişti. Şimdi iki gençten biri iş bulabiliyorsa ne ala! İş bulanın da maaşına öğrenim kredilerini tahsil etmek üzere faizi ile birlikte bankalar çöküyor. Aynı anda Türkiye'nin en büyük medya kuruluşlarını Ziraat Bankası'ndan aldığı 750 milyon dolarla satın alan yandaş Demirören'in borcunun tek kuruşunu geri ödemediğini öğreniyoruz. Türkiye tarihinin en büyük banka soygunu!

İşte o gazetelerde televizyonlarda bir gün önce milliyetçilik edebiyatı parlayanlar bir gün sonra Türk askerini davul zurna ile Afganistan'a Amerikan işgalinin bekçiliğini yapmaya uğurluyor. Klavyelerin tuşlarına, kameraların düğmelerine istibdadın emperyalizme teslimiyetini gizlemek için basılıyor.

Söz yetmeyince istibdadın sopası çıkıyor meydana. Yalnlara, sömürüye, zulme isyan eden, devletin bekasının ne olduğunu karşısında görüyor! Hırsız, dolandırıcı, mafyayı, uyuşturucu tüccarını, katili, tecavüzcüyü "yedirmeyenler", iş grev yapan işçiye, siffah edemeyen esnafa, tefecinin eline düşen çiftçiye, deresine sahip çıkan köylüye, şiddete hayır diyen kadına, eşitlik isteyen Kürde, Alevi'ye, hürriyet isteyen gence gelince devletin gücünü göstermekte en önde koşuyor. Anlatılan hikâye bizim hikâyemizdir. Ama artık hikâye din-

lemeyi bırakıp kendi hikâyemizin sonunu kendimizin yazma zamanı gelmiştir. Bunun için örgütleneceğiz. Düzenin çoktan seçmeli siyasetini reddedecek, siyasete girecek, eşimizi, dostumuzu, sınıf kardeşlerimizi de siyasete çekeceğiz ve kendi bağımsız seçeneğimizi yaratacağız.

2023'ü beklemek yok! Erken seçime bel bağlamak yok! İstibdadın partilerinin durumu ortada. Amerikan muhalefeti seçim kazansa da istibdada son veremez. Düzenin sunduğu seçeneklerden farklı yollar var... Millî mücadeleyi İstanbul'daki zincire vurulmuş Meclisi Mebusan'la değil Ankara'daki kurucu meclisle kazandık! Şimdi bir kez daha zincirleri kırma zamanıdır! Yasaksız, barajsız, eşit koşullarda seçimlerle zincirsiz bir Kurucu Meclis için ileri! Ekmek ve hürriyet istiyoruz! Hemen şimdi!

Tarihinde Kavel grevini, 15-16 Haziran büyük işçi ayaklanmasını gerçekleştiren, MESS'i ezen, halen bir dizi fabrikada grevde olan, sendikalaşma mücadelesinde direnen işçi sınıfının gideceği yol bellidir. Gezi'nin hürriyet isyanı işçi sınıfının ekmek mücadelesiyle buluşmalıdır. İşçinin, emekçinin, ezilenin mutlu sonu istibdadın, sermayenin, emperyalizmin zincirlerini kırdığımız, ekmek ve hürriyeti kazandığımız günler olacaktır. Millet işçi sınıfının öncülüğünde birleştiğinde, bu kirli düzende sorulmamış hesap bırakmayacaktır! Ve bu günler menzili sınırsız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya olan sürekli devrim yolculuğumuzun yeni bir başlangıcı olacaktır.

6 Devr-i sabık gerekiyor!

7 Sungur Savran: Türkiye'de rejim nasıl değişir?

9 Levent Dölek: Emperyalizmin bekasında mutabakat

Dilovası Systemair HSK'dan bir işçi

Örgütlenmenin bir bedeli var, peki ya örgütsüzlüğün bedeli?

Yoldaşlar merhaba. Geçtiğimiz hafta fabrikamızda acı bir iş kazası yaşadık. Sendikacıların ücretsiz izne çıkarılmasının ardından üretimde yaşanan yoğun taşeronlaşma, bir işçi arkadaşımızın parmaklarını kaybetmesine sebep oldu. Makina bölümünde taşeron olarak çalışan arkadaşlarımızdan biri operatör olmamasına rağmen, uzun süredir bakımsız olduğu bilinen bir kesim aletinde çalışırken elini makina-ya kaptırdı. Apar topar hastaneye kaldırıldı ve yönetim kazayı hasır altı etmeye çalıştı. Ameliyatının başarılı geçtiğini öğrenmemiz bizi bir nebze teselli etse de öfkemizi kesinlikle dindirmede. O arkadaşımız hiçbir zaman elini eskisi gibi kullanamayacak. Makinaya bakım yapılmaması ve makina-ya güvenlik korumasının olmaması bu vahim kazanın tek sebebi değildi. Sendikalaşmanın ardından yaşanan yoğun taşeronlaşma, arkadaşlarımızı hem iş güvencesinden yoksun bıraktı hem de kelle koltukta çalışır hale getirdi. Taşeron şirketlerin patronları yevmiyecileri haftalarca yoğun mesaiye bırakıyor, bu da yetmezmiş gibi sürekli bölümlerini değiştirerek onları deneyimsiz ol-

dukları işlerde çalışmaya zorluyor. Anayasal hakkımızı çiğneyen fabrika patronlarını zengin ettiğimiz yetmiyormuş gibi taşeron patronlar da bu sömürü düzeninden pay kapıyor, kana bulanmış paralarını hep birlikte cebe indiriyor.

Kazanın yaşandığı Mayıs ayı aynı zamanda fabrikamızda zam ayıydı. Geçtiğimiz sene para yok diyerek zamları aylarca geciktiren yönetim bu sene zamları geciktirmedi. Yine geçtiğimiz sene asgari ücretle kafa kafaya giden maaşlar bu sene asgari ücretin bir hayli üstüne çıktı. Aynı yönetim, maaşları asgari ücrete dayanan sendikacılarla ise %5'lik bir zam yaparak onları açlığa mahkûm etmeye devam etti. Amaçları yeni girenlerin gözünü boyamak, mücadele eden eski işçileri ise açlıkla yıldırımak. Görüyorsunuz dostlar, sendikacının korkusu bile patronlara neler yaptırıyor? Demek ki para yok diyen yönetim korkudan dizleri titreyince nasıl da kesenin ağzını açıyormuş! Yaptıkları üç kuruş zam bu sene beş kuruş oldu diye işledikleri suçlar yanlarına kar kalacak, her şey tatlıya bağlanacak sanıyorlar. Zaten vergi dilimine girdikçe sönen maaşları-

mız her ay büyüyen enflasyon canavarına eziliyor, zamlar buhar olup gidiyor. Kaldı ki fabrikamızda verilen mücadele hiçbir zaman maaş zammından ibaret değildi, şimdi de değil. %5'lik zam oranı ve mesai yasağıyla açlığa mahkûm edilen arkadaşlarımız zamanında sendikali mücadele vermeseydi, fabrikaya yeni giren işçiler bu zam oranlarını göremeyecekti. İşçileri içeride sendikali-sendikası, kadrolu-taşeron olarak bölmek isteyen HSK patronlarının asıl amacı işçilerin birliğini engellemek, sendikalaşmanın önüne geçmek. Gerekirse sendika girmesin diye tüm harcamaları göze almış durumdadır. Çünkü onlar da biliyor ki sendikalaşmak sadece maaş zammı demek değil. Aynı zamanda iş güvencesi, fabrikada işçilerin söz hakkı, zorbalığa ve baskılara karşı tek yumruk olabilmek demek. İnsanca bir ücretin yanı sıra insanca muamele demek. İşte bu yüzden onurlu mücadelemiz ekmeğimizi büyütmenin yanında hürriyetimizi de kazanmanın mücadelesidir aynı zamanda. Onların korkuları birlik olursak yapabileceklerimizin teminatıdır, yeter ki gücümüzün farkında olalım.

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Örgütlü olursak her şeyin üstesinden gelebiliriz

Merhaba arkadaşlar, HT Solar'da yaklaşık 4 yılı aşkın- dır çalışmaktayım. O günden bugüne çok şey değişti. İlk çalışmaya başladığımda bu fabrikadan bir şey olmaz dediler, kimse birbirini doğru dürüst tanımazken sendikamıza üye olup birbirimize kenetlendik. Dedim ya o günden bugüne çok şey değişti. İlk sözleşmeyi saymazsak ikinci sözleşmeyi devrim niteliğinde yaptık. Hem de o dönem MESS'in kötü bir sözleşme yapmasına rağmen bunu başardık. Şimdi önümüzde yeni bir sözleşme dönemi yaklaşıyor ve şunu unutmamalıyız: biz bir olursak ve sendikamızın arkasında durursak üstesinden gelebileceğimiz hiçbir şey yok. Önümüzdeki sözleşmede de bunu başaracağımıza inanıyoruz. Önümüzde MESS sözleşmesi var umarım geçen dönemki gibi sonu hüsrarla biten bir sözleşme olmaz. MESS'e karşı verilecek mücadele hepimizin mücadelesidir. Biz HT Solar çalışanları olarak elimizden gelen ne varsa her türlü desteğe hazırız. Buradan bütün fabrikalarda çalışan emekçi arkadaşlara sesleniyoruz. Örgütlü ve sendikali olun o zaman sermayeyi ve sermaye yandaşı hükümeti diz çöktürürüz. Örgütlü ol sendikali ol güzel günler sizinle olsun.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Sözleşmede emeğimizin hakkını almak istiyoruz!

Tofaş'ta, yıllık izin tarihleri her yıl olduğu gibi devlet sırrı gibi saklamaya devam ediyorlar. Kendi çalışanını bu konularda hiç düşünmeyen bir yönetim ve ondan daha kötüsü işçilerin haklarını savunmayan, aidat almak dışında bir işe yaramayan Türk Metal sendikamız var. En azından yıllık izin tarihlerini öğrenmeye çalışıp, bilgilendirmesi gerekirken sendika temsilcilerine sordumuzda, "belli değil büyük ihtimalle şu tarihlerde olabilir", gibi cevaplar alıyoruz. Tatile gidecek, memleketine gidecek çalışanlar ve aileleri var. Kurban bayramından sonra bir hafta çalışıp izne çıkarılacak söylentileri yoğun olunca, sendikaya baskı yapmak durumunda kaldık. Tüm çalışanlar bayram ile yıllık iznin birleşmesini istiyor. Madem Müslüman bir ülkemiz neden kurban bayramını yıllık izin ile beraber yapmıyoruz. Bayram iznine çıkıp, tekrar gelip bir hafta çalıştıktan sonra iki hafta yıllık izin olabilir deniliyor. Sendika ve yönetim fabrikada söylentiler yayıp nabız ölçerek vereceğimiz tepkiye bakıyorlar. En basit konuda bile Türk Metal sendikası çözüm bulamıyor.

Diğer bir konu ise Eylül'de yapılacak olan sözleşme yaklaştığı için bu hafta işçilerin beklentilerini almak için bir anket kağıdı dağıtıldı. Geçen sözleşmede olduğu gibi çalışanların istediği en önemli iki madde var. Sözleşme süresinin iki yıllık olması ve en az 1000 ile 1500 lira arası bir zam yapılması gerektiğini düşünüyoruz. İş yükü her yıl artıyor. Altı ay önce altı kişinin yaptığı işi dört kişi yapmaya başladık. Ülkenin ekonomik durumu ortada daha da kötüye doğru gidiyor. Devletin açıkladığı enflasyon verilerine artık hiç kimse inanmazken bu şartlar altında beklentilerin çok altında bir sözleşme imzalayacak olursa Türk Metal sendikası birçok üye kaybedecek. Tofaş'ta binlerce işçiyi kaybedebilir. Çünkü, artan iş yükünün karşılığını ücret olarak almak isteyen bir işçi sınıfı var!

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Ya örgütlü mücadele ya aşağılanma ve sömürü!

Merhaba yoldaşlar Gebze'de kadın emekçilerin ağırlıklı olduğu fabrikamız bu ay yoğun gündemlerle çalkalanıyor. Zorunlu diye dayatılan mesailer, kötü iş koşulları ve olmayan iş güvenliği, yaşadığımız sağlık sorunları, üzerimizdeki amir baskısı fabrikada çalışan neredeyse tüm işçilerin sabrını taşıma noktasına getirdi. Molalarda, bantta çalışırken, kendi aramızda konuştuğumuzda en çok geçen laf, "Burası gemi iyice azıya aldı." oluyor. Çünkü bizim yaşadığımız sorunların ağırlığı ve yakıcılığı her geçen gün artarken, patronun istekleri ve dayatmaları da çoklaşıyor.

Gerekli denemeleri yapmadan üretime koydukları yeni makinalarla üreteceğimiz ürün sayısının taahhüdünü daha makina tasarlanmadan verip müşteriyle anlaştılar. Şimdi makina ile alakalı çıkan sorunların faturasını bize kesiyorlar. Makinalar arıza verdiği için ikide bir üretimde aksaklık oluyor. Daha doğrusu patron ve amir için aksaklık, bizim içinse sardığımız tel her düğüm olduğunda elimizi, parmağımızı makinanın içine çekme tehlikesi. Makinayı düzeltecekleri yerde, adet çıkmadığı için zorla bizi mesaiye çağırıyorlar. Yaptığımız iş fiziksel olarak çok ağır ve tehlikeli olduğu için, bizi hep aynı makinanın başına oturttukları ve hiç dinlendirmedikleri için, maaşımız çok az olmasına rağmen bu mesailere kalacak mecalimiz

olmuyor. Geçen hafta otuz kişinin çalıştığı fabrikada, 14 kişi mesaiye gelmedi. Kimimiz bahane uydurdu, kimimiz ise gerçekten eli kolu tutmadığı, hali olmadığı için raporlu- ydu. Pazartesi ilk iş bu konuda fırça yedik ve mesailerin zorunlu olduğu yalanını dinledik.

Aynı konuşmada bir de artık düğünlere ve kalabalık etkinliklere giderken amirimize haber vermemiz gerektiğini söylediler. Bu arada başımızın etini korona önlemleri diye yiyenler, aynı zamanda bizi sıkış tıkkış bir bantta çalıştırıyorlar, on beş dakikalık molaya çıkıyoruz döndüğümüzde kısacık banda bir makina daha sokuşturmuş oluyorlar. Çalışırken o kadar yakın oturuyoruz ki arkamızdaki arkadaşımızın sardığı tel sırtımıza değebiliyor. Bize kalabalık yerlere giderken amirimize haber verin diyen insan kaynakları ise geçen ay korona testi olduktan sonra sonucu çıkmadan fabrikaya gelmiş ve fabrikadayken testi pozitif çıktığı için koştur koştur eve gitmişti. Sonra da bana kim bulaştırdı diye insanları sorguya çekmişti, iş çıkışı direkt eve gitmiyor musunuz siz diye azarlamıştı. Fabrikada bize önlem almıyormuşuz, virüsü biz getiriyormuşuz gibi davranıyorlar.

Sanki biz işçiler cahiliz, maske takmıyoruz, elimizi yıkamıyoruz da virüs o yüzden yayılıyor... Oysa tam kapanma dönemlerinde dahi evde kalamayan, fabrikada yüzlerce kişi çalışmaya devam ederken aşılanmayan bizleriz. Patronların kârlarına kâr katmak için canımız burnumuzda çalışmaya devam ediyoruz, bir yandan da aşağılanıyoruz.

Diğer yandan son dönemde üzerimizdeki baskının bu denli artması bizi eskisinden daha çok yakınlattı. Aynı sorunları yaşadığımızın, aynı derecede aşağılandığımızın farkına vardık ve daha çok bir arada hareket etmeye başladık. Artık herkes dönüp birbirine ne yapacağız diye soruyor. Bu sorunun cevabı belli: örgütleneceğiz! Emeklerimizin karşılığını kendimiz alacağız. Bunun için sendikali olacağız ve mücadele edeceğiz!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Haklarımıza göz dikenlere örgütlü mücadelemizle cevap vereceğiz!

Merhaba yoldaşlar, bilindiği gibi biz işçi emekçi sınıfı olarak her gün birçok zorlukla uğraş içindeyiz. Bu uğraşların içinde en belirgin olanı da geçim derdi. Bizler aldığımız maaşla geçinemiyor bu sebepten dolayı fazladan mesaiye kalmak zorunda kalıyoruz. Kimimiz her gün en az 16 saat mesai yapıyoruz, ömrümüzün çoğunu fabrika ortamında geçiriyoruz. Kar, kış, sabah, akşam demeden özellikle bu salgın döneminde sürekli canla başla çalıştık. Kimimiz sağlığından kimimiz de canından oldu. Bir günlük ücretimiz kesilmesin diye. Ne yazık ki emeğimizin karşılığını alamıyoruz. Patron sermayesine sermaye katarken, cebine giren para kat kat artarken en sonunda bizim en büyük hakkımız olan senelik iznimize göz diktiler. Bizler 1 sene boyunca sürekli her türlü fedakarlığı gösterip fabrikaya gelip çalışıyoruz ve bu süreç içerisinde bir nebze olsun tatil yapmak, sevdiğimiz ailemizle vakit geçirmek için yıllık iznimizi gitmek istediğimiz tarihlerde kullanmak istiyoruz. Bu bizim en doğal hakkımız ama bu bile tamamen patronun inisiyatifine bırakılmış, bizim değil. Sermaye sahibi bizi isteği tarihte yıllık izne çıkarmaya çalışıyor ama bu-

rada yine sınıf mücadelemiz ve örgütlülüğümüz sayesinde bazı arkadaşlarımız gitmek istediği tarihte yıllık iznini kullandı. Biz birlik olursak kazanır birlik olursak başarırız, sendika olmasa bunu yapmamız çok zor belki de imkânsız olacaktı. Sendika biz işçiler hakkını daha iyi savunsun diye emeğimizin karşılığını daha iyi alalım diye var. Biz işçiler

olarak hiçbir hakkın bize gökten zembille inmediğini her hakkın mücadele edilerek kazanıldığını bilincindeyiz. Bundan sonra da bu bilinçle hakkımızı söke söke almak için örgütlü bir şekilde mücadele edeceğiz. Yaşasın işçi dayanışması yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Gebze'den bir metal işçisi

Kârlarını büyüten patronların büyüme sancılarını biz çekmeyeceğiz!

Merhaba dostlar. Gebze'de bulunan ve 2017 yılından bu yana üretim yapan bir güneş paneli fabrikasında çalışmaktayım. Patronumuz pandemi döneminde işçilerin işten atıldığı, ücretsiz izin dayatmasına maruz bırakıldığı, maaşların hem geç hem de eksik yatırıldığı ve hep kendisinin kazandığı bir ortamda kârlarını büyüttü. Şu an ise Dilovası'nda ikinci fabrikasını kurmaktadır.

Fabrikada başlıca sorunumuz son dört ay boyunca maaşlarımızın geç yatırılıyor olması, bir iki günlük bir gecikme değil iki haftayı bulan bir gecikmeden söz

ediyoruz. İşçilerin mutfağının yangın yerine döndüğü, maaşların kredi kartlarına hapsediği, enflasyonun ücretlerimizi buhar haline getirdiği bu dönemde maaşlarımızın neden geç yatırıldığını sorduğumuzda bize verilen cevap şu: "büyüme döneminin sancıları". Ortada bir büyüme olduğu doğrudur fakat bu büyüme işçilerin alın teriyle gerçekleşen bir büyümedir.

Gelgelelim sorun sadece bununla da bitmiyor; 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününe özel olarak kadın işçilere 100 lira fazladan ücret yatırıldı ancak diğer ay ise 100 lira kesinti ya-

pıldı. Fabrika genelinde 15 gün boyunca yatırılmayan maaşlar üzerine kendi aramızda konuşup tepkimizi yönetime ilettikten sonra bize 200 lira fazladan ücret ödeneceği söylendi ve ödendi, ancak bir ay sonra ise 200 lira maaşımızdan geri kesildi. İşçinin resmen alaya alındığı bir ortamda gerçekleşiyor büyüme sancuları. Büyüyen patron, sancıyı çekenler biz işçileriz.

Ancak birçok arkadaşımızla birlikte bu sancıların nasıl son bulacağını biliyor ve gardımızı buna göre alıyoruz. Sancıların son bulması fabrikada kendi içimizde yaratacağımız bir örgütlülüğün sendikal örgütlülüğe ulaşmasına bağlıdır. Bir yandan enflasyonla boğuşurken diğer yandan kredi kartlarına yetişmeye çalışırken, patronlar kârlarını büyütürken bizlerin hayatta kalmak için sancımızı dindirmenin tek yolu sendikamıza üye olmak, patronu toplu sözleşme masasına oturtmaktır.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Sözleşmede hakkımızı almak için mücadele edelim!

OYAK Renault'ta yıllık izin ve kurban bayramı birleştirilerek 16 Haziran ve 26 Temmuz arası toplamda 40 günlük izine çıkıyoruz. Renault yönetimi Ağustos başından sonra üretimin normale döneceğini söylüyor. Yeni bir Metal Grup Toplu Sözleşmesi süreci içerisindeyiz. Türk metal sendikası fabrika içinde üye beklenti anket kağıtlarını dağıtmaya başladılar. Dağıtılan bu anketlerin göstermelik olmamasını tamamen sözleşmeye yansıtılmasını istiyoruz. Geçen dönem yaptığımız beklenti anketinin yarısını zor alabildik. Çalışma ve yaşam koşullarımızın her geçen gün daha da ağırlaştığı, başta grev yasakları olmak üzere hak ve özgürlüklerimizin neredeyse tamamen ortadan kaldırıldığı bu dönemde, TİS süreci özel bir önem taşıyor. Sermaye sınıfı yaşadığı krizin bütün faturasını sırtımıza yüklemek isteyecektir.

Eriyen ücretler, artan hayat pahalılığı, önüne geçilemeyen işsizlik, giderek kötüleşen çalışma ve yaşam koşulları ortada. Bu sözleşme sürecinde derinleşen krizin ve pandemi süreci çalışma ve yaşam koşullarımızı daha da ağırlaştırmaya başladı. Yapılacak olan sözleşme enflasyon ve artan hayat pahalılığına karşı kayıplarımızı telafi edip, üstüne koyabileceğimiz bir sözleşme olmalıdır. Metal işçileri olarak her dönemde olduğu gibi 2 yıllık sözleşme kırmızı çizgimizdir. En az 1000-1500 arası ücret artışı talep ediyoruz. Metal işçisi olarak bunu alabilecek gücümüz var. Sözleşmede sadece sendika yönetimine güvenmek olmaz. Bizim de metal işçisi olarak sözleşme masasına yumruğumuzu vurmamız gerekiyor!

Tuzla OPPO fabrikasından bir işçi

OPPO'da her şey yasak, işçinin alın terini yemek serbest!

Merhaba arkadaşlar, ben Tuzla OPPO telefon fabrikasında çalışıyorum. Fabrikamız açılalı 6 ay olacak ama bir adım ileri gidebildiniz mi diye sorarsanız cevabımız hayır olur.

Bantta çalışırken adeta robot gibi çalışmamız isteniyor. Konuşmak yasak, sağa-sola dönmek yasak, arkanı dönmek yasak! Aynı anda iki kişi tualete bile gidemiyoruz. Ama mesele işçinin hakkını yemeye gelince her şey serbest. Hiçbirimiz kaç para maaş aldığımızı bilmiyoruz, her ay yatan para bir öncekinden farklı oluyor. Uydurma kesintilerle maaşımız asgari ücretin bile altına denk geliyor. Günlük hedefi tutturduğumuz da ise bize 10 TL vereceklerini söylüyorlar oysa ürettiğimiz bir telefonla bile maaşımızı çıkartıyoruz. Üstelik o 10 TL'yi vermek için bile bin tane şart koşuyorlar.

Pandemi gerekçesiyle bin bir çeşit yasak var ama adeta pandemi yokmuş gibi çalışmak serbest. Servislerde dip dibe geliyoruz,

içeride dip dibe çalışıyoruz. Soyunma odalarında ise neredeyse izdiham yaşanıyor. OPPO yönetimi her gün onlarca işçi alıyor ama doğru düzgün soyunma odası yapmayı akıl edemiyor. Zaten bu şartlarda fabrikada her gün yeni bir Covid vakası duymak artık bizi şaşırtmaz oldu. Yaptığımız şikayetler de karşılık bulmuyor. İçeride sözde bir İSG uzmanı var ama görebilirdeniz şanslısınız!

Dostlar, sorunları saymakla bitiremeyiz ama çözüm belli. Biz birlik olursak yapamayacağımız hiçbir şey yok. Mart ayında Türk Metal sendikası yetkiyi almıştı ancak OPPO yönetimi buranın usulüne hemen almış olmalı ki yetkiye itiraz etti. Sessiz kalmamalı, birliğimizi güçlendirmeli, sendikaya sahip çıkmalıyız. OPPO yönetimi işçilere saldırmayı erken öğrendi biz de işçiler birlik olduğunda neler olabileceğini onlara öğretmeliyiz.

Bel Karper grevinden bir işçi kadın

Tüm emek dostlarını Bel Karper fabrikasının önündeki grev çadırına desteğe bekliyoruz

Merhabalar ben İlkay İnam, Bel Karper çalışanı. 17 Şubat 2014 tarihinden bu yana bu firmada çalışmaktayım. 25 Mart 2015 tarihinde Tekgıda-İş sendikasına üye oldum. Çoğunluğu yakaladık ve Bel Karper işvereni itirazlarına başladı. Mahkeme 6 yıl sürdü, 6 yılın sonunda Bel Karper Tekgıda-İş sendikası üyelerine güneş doğdu. Yargıtay'ın vermiş olduğu kararlar 26 Kasım 2020 tarihinde Tekgıda-İş sendikası yetkili sendika oldu. Ancak Bel Karper işvereni sözleşme masasına oturmaya hiçbir şekilde yanaşmadı. Bir arkadaşımızın iş hakkını feshederek, ardından

12 arkadaşımızı pandemi kuralarını uygulayarak ücretsiz izine çıkardı. Bunun üzerine fabrika önünde arkadaşlarımız direnişe geçti. Bu süreçte tüm Tekgıda üyeleri vardiya giriş çıkışlarında arkadaşlarımızın yanında olduk, kararlılığımızı hep birlikte gösterdik. Çünkü fabrikaya sendikayı sokmaya kararlıydık. 6 Mayıs'ta grev kararı çıktı ancak Türkiye genelinde 17 günlük tam kapanmadan dolayı grev süreci 17 Mayıs'ta başladı. İlk günkü kararlılığımız nasılsa şimdi de öyle. 26 günü geride bıraktık. Kararlıyız, umutluyuz, mutluyuz, başaracağımıza inan-

yoruz. Aylar da sürse biz buradayız, biz gerçek bir aileyiz. Bel Karper işvereni grev kırıncılığı yapmaya başladı. İçerideki 3-5 çalışanına vaatlerde bulundu. Pazar mesailerinin yüzde 150, bayram mesailerinin yüzde 300 olacağını, yakacak parasını 2 katına çıkaracağını söyledi, 150 liralık alışveriş çekleri dağıttı. Ey Bel Karper işvereni bunları ver-

meye gücün vardı da daha önce neden vermedin? Bunlarla ancak içerideki üç beş kişiyi kandırabilirsin, bizi değil. Bunlarla bizi yıldırabileceklerini sanıyorlarsa yanılıyorlar, sözleşme masasına oturana kadar, tüm haklarımız kabul edilene kadar, insan gibi çalışabilmek için, insan gibi yaşayabilmek için, çocuklarımıza iyi bir gelecek verebilmek için,

hakkımız olan emeğimizin karşılığını alabilmek için sonuna kadar, bu iş bitene kadar buradayız. Baskılar bizi yıldırılmaz! Hak verilmez alınır. Tüm emek dostlarını Türkgücü yolu üzeri Bel Karper fabrikasının önündeki grev çadırına desteğe bekliyoruz. Teşekkürler. Direne direne kazanacağız.

11 Haziran 2021

Tuzla Sedef Tersanesi'nden bir işçi

İşçiler emekçiler birikimlerimiz ve geleceğimiz için ayrı gayrı demeden birleşelim, siyasete karışalım!

Merhaba arkadaşlar ben İstanbul Tuzla'da bulunan Sedef Tersanesinde çalışıyorum. Bu günlerde AKP ve İstibdad rejiminin beslediği mafya lideri Sedat Peker'in Youtube'a attığı ifşaat videoları gündem oldu, olmaya devam ediyor. Siyasal iktidarın, patronlar sınıfının ve mafyanın birlikte yasa dışı yollarla birikimlerimizi ve geleceğimizi elimizden nasıl aldığını Sedat Peker'in attığı videolarda görmüş olduk. Ama görüyoruz ki onca iddiaya rağmen yargı ve mec-

lis sessizliğini koruyor hiçbir adım atmıyor, muhalif yani düzen partileri de adamakıllı bir siyaset güdemiyor bu iddialar karşısında. Çünkü bu devlet sistemi patronlar sınıfının çıkarlarına göre işlenmektedir. Bunu da Koç Holding'in Tüpraş'a ve Sedef Tersanesinin sahibi olan Metin Kalkavan'ın Milgem projesine devletin yardımıyla nasıl köktüklerini gördük. İşçiler, emekçiler mevcut siyasi iktidardan ve muhalif düzen partilerinden bir kurtuluş beklemek

saflık olur. Eğer bizim kurtuluşumuz için çabalasalar şimdiye kadar iddiaların odağındaki kişiler yargının ve halkın karşısında hesap verirdi, kameralar karşısına çıkıp yalan söyleyemezlerdi. O yüzden iş yerlerimizde örgütlenmeli Türk, Kürt, Çerkez, Sünni ve Alevi demeden birleşmeliyiz. Geleceğimiz ve birikimlerimiz için siyaset yapmalı, siyasete karışmalıyız.

Çerkezköy Hakan Plastik işçileri grevde!

Çerkezköy OSB'de bulunan Hakan Plastik'te çalışan, Lastik-İş sendikasında örgütlü yaklaşık 400 işçi 6 ay süren toplu sözleşme görüşmelerinde patronun anlaşma yoluna gitmemesi üzerine 11 Haziran günü greve çıktı.

Hakan Plastik patronu, her şeyin ateş pahası olduğu, hayat pahalılığının her geçen gün arttığı bir dönemde işçilerin 147 lira olan erzak yardımını 200 liraya yükseltme talebini bile kabul etmiyor. Hakan Plastik işçileri ayrıca, toplu sözleşmeye Ramazan kolisi, çocuk yardımı, izin parası, kıdem farkı gibi maddeler eklenmesini talep ediyor. Patronun ise bu maddelerin tümünü reddederek sadece enflasyon oranında zam yapmak istediğini belirten işçiler "bizler orta yolda buluşmak da isteriz ama enflasyon oranlarının gerçeği yansıtmadığını hepimiz biliyoruz, gerçek enflasyon oranları bizim istediğimiz zammın da çok üzerinde, biz ona rağmen uzlaşmacı bir tavır içindeydik, ama patronun vermek istediği rakamlar ile geçinememiz mümkün değil" sözleriyle düşüncelerini ifade ediyor.

İşçilerin talepleri söz konusu olduğunda patron pandemi sürecini ve krizi bahane gösteriyor. Ama işçiler

fabrikada pandemi var mı yok mu anlamamış durumdalar. Diyorlar ki: "Bizler pandeminin başından beri hiçbir şekilde duruş yapmadık, tam aksine normalde çalıştığımız çok daha fazlasını çalıştık, pazar günleri bile mesailer yaptık, hastalanan arkadaşlarımızın yerine çalıştık. Bu süreçte normal siparişlerimizin çok üstünde siparişler yetiştirdik, pandemi bahanesini asla kabul etmiyoruz."

Sendika ile anlaşma yoluna gitmeyen patrona karşı işçilerin tavrı net. İstediklerini alana kadar işlerinin başına dönmeyeceklerini, greve devam ede-

ceklerini ifade ediyorlar. Üstelik Hakan Plastik işçisinin grevi kazanınca sadece kendilerinin kazanmayacağını, çevrede bulunan diğer fabrikalara da örnek olacağını ileri sürerek diğer işçiler için de grev çadırında olduklarını söylüyorlar.

Hakan Plastik'te mücadele eden grevci işçiler kararlı duruşlarıyla istediklerini alacaklarından emin. Üretimden gelen güçlerinin ise sonuna kadar farkındalar. Bizler de Devrimci İşçi Partisi olarak Hakan Plastik işçilerinin yanındayız. Yaşasın işçilerin ekmek ve hürriyet mücadelesi!

İzmir TPI'da sözleşme işçiye sorulmadan imzalandı

İzmir Menemen ve Çiğli'de rüzgar türbini kanadı üretimi yapılan Amerikan sermayeli TPI fabrikasında 3.800 işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi imzalandı. 22 Haziran'da greve gitme kararı asılan fabrikanın işçileri vardiya giriş ve çıkışlarında eylemler, yürüyüşler yaparak sözleşmenin kendilerinden habersiz oldubittiye getirilerek imzalanmasını istemiyordu. Petrol-İş sendikasında örgütlü işçilerin %30 zam talebine karşılık TPI yönetimi %20 önermiş, anlaşma sağlanamadığı için grev kararı alınmıştı.

Greve kısa bir zaman kala 3 Haziran günü Çalışma Bakanlığının da dâhil olduğu fakat hiçbir iş yeri temsilcisinin olmadığı bir toplantıda sözleşme imzalandı. Sendika yönetimi %22 zam, yıllık 14 lira kıdem farkına imza attı. İmzalanan sözleşmeyle birlikte hâlihazırda asgari ücret düzeyinde maaş alan işçilerin ücretleri yaşanan enflasyon ve pahalılık karşısında şimdiden eridi. Yıllık 14 lira olarak belirlenen kıdem farkına göre ise 10 yıl çalışan bir işçi 140 lira kıdem farkı alabilecek.

Sözleşmenin işçilerin istediği zammın çok altında ve işçiye sorulmadan imzalanması işçiler tarafından tepkiyle karşılandı. İşçiler, sözleşmenin imzalandığını fabrikaya duyurmaya gelen Petrol-İş İzmir Şube Başkanı Orhan Zengin'i yuhalayarak, "İstifa et" diyerek protesto etti.

TPI sözleşmesi örneğinde de görüldüğü gibi sendikaya üye olmak işçinin sorunlarını otomatik olarak çözüyor. İşçinin sendikasına sahip çıkıp denetlemesinin, yeri geldiğinde sendikasıdan hesap sormasının gerekliliği bir kez daha TPI sözleşmesi örneğinde ortaya çıkmıştır.

Bel Karper'e sendika girecek! Bel Karper grevi kazanacak!

Tekirdağ Çorlu'da Türk-gücü Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Fransız emperyalizminin şirketi, hepimizin "gülen inek" diye bildiği üçgen peynirlerin üretildiği Bel Karper fabrikasında grev birinci ayını geri bıraktı. 2015 yılında Tek Gıda-İş sendikasının yetkiyi almasının üzerine fabrika yönetimi yetkiye itiraz etmiş, altı yıl süren dava işçilerin haklılığını ve sendikanın yetkisini tescil etmişti. Sendika ile görüşme masasına oturmayı reddeden fabrika yönetimi sadece bununla yetinmedi, baş temsilciyi işten çıkardı, 12 işçiyi de ücretsiz izne gönderdi. İşçilerin kararlı direnişi ile 12 işçi işbaşı yaptırıldı ancak patronun sendikayı tanımaz tutumu ve baş temsilciyi işe geri almaması grev iradesinin ortaya çıkmasına sebep oldu.

Bel Karper'de 17 Mayıs'ta başlayan grev ilk ayını geride bırakmış durumda. Fabrika yönetimi grev kırılcıkla, grevdeki işçinin işi başka bir işçiyeye yaptırılmayacağı halde yasadışı şekilde depoda çalışan taşeron işçileri, beyaz yakalıları üretime çekerek kör topal da olsa üretimi devam ettirmeye çalışıyor. Siyah camlı, perdeli araçlarla içeriye gizlice işçi sokmaya çalışıyor. İşçilerin fabrika giriş çıkışlarını keserek, araçların içini kontrol etmek istemesi üzerine ise Bel Karper yönetiminin imdadına jandarma yetişti. Jandarmanın müdahale tehditleri karşısında geri adım atmayan işçiler, araçların kontrol edilmesinin ardından yolu açtı. Sözde işi çözmek için fabrikaya gelen kaymakam ise bir yandan tansiyonu düşürmek amacıyla

grev kırılcığa karşı denetim yapacakları gibi vaatler ileri sürerken diğer yandan grevci işçileri ve sendika temsilcilerini isterse pandemi gerekçesiyle grevi yasaklayabileceği şeklinde tehdit etmekten de geri durmadı.

Bel Karper grevi kararlılıkla sürerken aynı zamanda bir okul işlevi de görüyor. İşçiler fabrika önüne gelenlerden kimin işçinin kimin sermayenin yanında saf tuttuğunu kendi deneyimleri ile bizzat görüyor. Bel Karper işçisi ekmeğini büyütmek için mücadele ediyor. Ama aynı zamanda bu mücadele sendikalaşma ve örgütlenme hakkını savunduğu ölçüde bir hürriyet mücadelesidir. Yaşasın Bel Karper işçisinin ekmeği ve hürriyet mücadelesi! Yaşasın Bel Karper grevi!

Baldur'da sermayeye, istibdada ve emperyalizme karşı grev devam ediyor

Sendika hakkı ve insanca çalışma koşulları için 6 aydır grevde olan Baldur Süspansiyon işçileri ekmeği ve hürriyet mücadelesine devam ediyor. 6 aylık grev sürecinde, Baldur'daki mücadele patronun ve istibdadın türlü türlü hukuksuzluklarına ve yıldırma politikalarına tanık oldu ve olmaya devam ediyor.

Greve rağmen hukuksuz bir şekilde fabrikada üretimin devam ettirildiği İspanyol sermayeli Baldur'da, istibdad rejimi bu hukuksuzluğa göz yumarak patron için bir dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalışıyor. İşçiler bu yasadışı üretimi protesto etmek için fabrikanın kapısının önünde oturma eylemi gerçekleştirdiğinde ise istibdad, polisiyle işçileri gözaltına almakla tehdit ederek hukuksuzluğun bekçisi oluyor. Baldur'da istibdad rejimi patronun bekçiliğini yaparken süreç aynı zamanda emperyalist sömürü gerçeğini de tüm berraklığıyla gösteriyor. Birleşik Metal-İş sendikası fabrikaya sendika girmesi için bir adım

atılması amacıyla İspanya Konsoloslugu ile görüşme talep etmesine rağmen talebine bir türlü cevap alamıyor. Cevap alamıyor çünkü İspanyol firma, bütün emperyalist ülke sermayeleri gibi Türkiye'yi bir ucuz emek cenneti olarak görüyor, asgari ücretin reva görüldüğü örgütsüz işçileri sömürmenin derdine düşüyor.

Baldur işçileri bütün bu zorluklara karşı sermayeye, istibdada ve emperyalizme karşı mücadele ediyor. Sınıf kavgasını grevlerine sahip çıkarak sürdürüyor. Onların mücadelesi, hakkını arayan, hakları için mücadele eden bütün işçi sınıfının mücadelesi. Onların mücadelesi, sermayeye, istibdada ve emperyalizme karşı mücadele eden milyonların mücadelesi. Baldur işçileri aylardır kararlılıkla sürdürdükleri grevleriyle ekmeği ve hürriyet için mücadele eden milyonların sesine ses olmaya, hakları için mücadele eden işçi sınıfına yol göstermeye devam ediyor.

Systemair HSK direnişi: Sınıf kavgasıyla geçen 8 ay!

Kocaeli'nin ucuz emek cenneti Dilovası'nda Systemair HSK işçilerinin direnişi 8 ayı aşındır sürüyor. Geçtiğimiz yılın Ekim ayında Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenerek sendikalaşan işçiler, pandemiyi fırsat bilen HSK patronları tarafından ücretsiz izne çıkarılmıştı. O günden bu yana hem mücadeleleri sürüyor hem de ücretsiz izinleri. Bu süre zarfında fabrika yönetimi sendikalaşmayı engellemek ve direnişi kırmak için onlarca yöntem başvurdu. Ücretsiz izindeki kimi işçileri fabrikaya geri alarak direnişçileri bölmeye ve fabrika içinde sendikalı-sendikasız ayrımı yaratmaya çalıştı. Sendikalı işçilerin bölümlerini değiştirdi, mobbing uyguladı, patron vekilleri aracılığıyla işçileri hakaretlere maruz bi-

raktı ve %5'lik göstermelik maaş zamlarıyla içerideki sendikalıları açlığa mahkûm etti. Şantaj ve tehditlerle üyelikten istifalara zorladı, işçileri direnişten koparmaya çalıştı. Fabrika girişine şerit çekerek işçilerin molalardaki dayanışmasını engellemeyi denerdi. Yakın zamanda ise HSK patronları sendikalı işçilerden birine fabrika içinde saldırı düzenledi, ardından şiddeti gerekçe göstererek üye işçiyi Kod-29'dan işten çıkardı.

Direnişin 8 ayı tüm bu saldırılar ve başka zorluklarla geçti. Devletin önce 17 Mart'a, sonra 17 Mayıs'a ve son olarak 30 Haziran'a uzattığı ücretsiz izin saldırısı direnişteki işçilerin fabrikaya geri dönmelerinin önünde engel haline geldi. İŞKUR'un ücretsiz izinlerin haksızlığını

tescil ettiği müfettiş kararları işçilerinin haklılığını belgelese de patronların suçlarına karşı bağlayıcı olmadı. Sendikalaşmanın ardından yaşanan işçi kıyımının oluşturduğu açık, taşeron işçilerle kapatıldı. Bu süreçte tüm şikayetlere rağmen devlet tek bir adım atmadı.

Mücadelesinde kararlı Systemair HSK işçileri tüm zorluklara rağmen sınıf kavgasını sürdürdü, sürdürmeye de devam ediyor. Direnişçiler kavurucu güneşin altında, sloganlar eşliğinde içerideki arkadaşlarına örgütlenme çağrısı yapıyor. Patronun işten çıkarmalar için hedef belirlediği 30 Haziran yaklaştıkça mücadele çağrısını daha da büyütüyor. Tüm saldırılara ve baskılara hazırlıklı işçiler haklarını sonuna kadar aramakta kararlı. Direnişin ilk günlerinden beri Devrimci İşçi Partisi olarak yalnız bırakmadığımız Systemair HSK işçileri, pandemiyi olağanüstü koşullarında sınıf savaşı veren tüm işçilerle birlikte memleketin ekmeği ve hürriyet kavgasının ateşini harlamaya devam ediyor!

Adkoturk direnişi: Çerkezköy'de yanan bir kıvılcım

Çerkezköy'de bulunan, markana üreticisi Adkoturk fabrikasında işçiler iki ayı aşkın süredir direnişler. Kötü çalışma koşulları ve düşük ücretlere karşı Tek Gıda-İş sendikasında örgütlenen işçiler, yıllar süren davaları her düzeyde kazandıkları, sendikanın fabrikadaki yetkisi kesinleşmiş olduğu halde fabrika yönetimi sendika ile masaya oturmayı reddetti ve öncü konumdaki işçileri işten çıkardı. İşçilerin hepsi maskeyi düzgün takmama, mola süresini uzatma, hijyen kurallarına uymama gibi bahanelerle işten çıkarıldı. Ama asıl sebebin sendikalaşma olduğunu fabrika yönetimi bile bazı işçileri işten atarken saklama gereği duymadı. İşçilerin üzerinde baskı kurarak, kayıt almalarını engellemek için telefonlarını ellerinden alarak çektikleri odalarda, aynı şekilde molaya çıkan işçileri değil de kendisini neden çıkardığını soran işçilere, utanmadan "çünkü sen sendika üyesisin" bile dedi. İşçilerin ses kaydı almasını engellemek için telefonlarını dışarıda bırakıp odaya çeken fabrika yönetiminin kendisi ise adeta örgütlü bir şekilde üretim alanında patron yanlısı kişiler üzerinden gizli gizli ses kaydı alıp fabrika içinde devam eden örgütlenme çalışmasının önüne geçmeye çalışıyor. İçeride çalışmaya devam eden işçilere hoş görünmek için, yemeğe, pikniğe götürme, evlenecekler kutlama düzenlenip hediyeler alınması gibi orga-

nizasyonlar yapıyor ama onların parasını bile yine işçiden topluyor.

Direnişin ikinci ayını geride bırakırken 12 işçi fabrika önünde direnişe devam ediyor. Vardiya servislerinin giriş çıkışlarında işçileri sendikaya üye olmaya çağırarak konuşmalar yapıyor, alkışlarla, ıslıklarla, sloganlarla seslerini duyurmaya çalışıyorlar. O servisler direniş alanının önünden fabrika bahçesine girerken servis içinden işçilerin, adeta gözleriyle verdikleri selamlar, gizli gizli el sallamaları da yalnız olmadıklarını gösteriyor. Onlar direnişteki arkadaşlarına, direnişteki işçiler de içeride sendikalaşmayı devam ettiren işçilere moral ve güç veriyor. Üstelik Adkoturk işçisinin direnişine sadece o fabrikadaki değil, Çerkezköy Organize Sanayi'deki diğer işçiler de kulak veriyor, belli ki kalpleri Adkoturk işçisi ile atıyor. Daha şimdiden civar fabrikalardan örgütlenmeye yönelik ilk adımların atıldığı haberleri gelmeye başladı bile.

Pislik soruşturulsun, suçlular cezalandırılsın, düzeni değiştirelim!

Türkiye, bir aydan daha uzun süredir, yıllardır tam bir bataklık içinde yaşamış olduğunu anlatan bir mafya liderini dinliyor. Bu adam zaman zaman kendi suçlarını da ikrar ederek devletin nasıl mafya ile iç içe geçtiğini, yolsuzluğun nasıl kol gezdiğini, yalanın nasıl her suçun üzerini örttüğünü, en şerefli diye bilinen mesleklerin nasıl ahlaksızlığın içine batmış olduğunu anlatıyor. Deliller sunuyor. Ama hükümet, meclis, yargı ve büyük çoğunluğuyla medya ortada hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor.

Peker bir "itirafçı sanık"tır

Nasıl oluyor bu? Bu tepkisizliğe, bu atalete, bu vurdumduymazlığa iki gerekçe veriliyor. Gerekçelerden ilki, açıklamaları yapanın geçmişi. "Suç örgütü şefinin sözüyle iş mi yapılmış?" deniyor. Oysa aklı başında olan herkes bilir ki, polis en küçük mahalle torbacı çetesinden en büyük mafya örgütüne kadar suç şebekelerini çoğu

zaman ya içine soktuğu ajanlar sayesinde, ya da çetenin içindeki anlaşmazlıklar sonucunda biri ötmeye başladığında çökertme fırsatını bulur. Bütün ülkelerin ve bu arada Türkiye'nin ceza hukuku sisteminde "itirafçı sanık" diye bir kurum vardır. Ne demek "suç örgütü şefinin sözüne itibar edilmez"?

Bir de üstüne üstlük bu suç örgütü şefi yıllar boyunca AKP-MHP koalisyonunu destekleyen siyasi faaliyetler yürütmüş biri. Dün Barış Akademisyenleri için "onların kanında duş yapacağız" derken makbuldü de bugün mü aşağılamak, yok saymak geldi aklımıza?

Sükût ikrardan gelir

Ayrıca, adamın en azından bazı konularda gerçekleri açıkladığına dair belirtiler şimdiden ortaya çıkmaya başladı. Saymakla bitmez ama birkaçına değinelim. Mehmet Ağar suç örgütü şefi konuşmaya başladıktan sonra Yalıkavak Marina'daki görevinden neden çekildi?

Tolga Ağar hakkındaki cinayet ve tecavüz iddiaları mahkemelerin konusu değil mi? Jandarma Genel Komutanlığının Twitter üzerinden yaptığı yalanlama, AKP'nin bu kişiyi partide terfi ettirmesi Tolga Ağar'ı aklar mı? Kararı hangi yetkili verdiyse verdi, İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun "pislik" olarak aşağıladığı bu suç örgütü şefine polis neden resmî koruma sağlamıştı geçmişte? Korkut Eken, suç örgütü şefinin kardeşi ile birlikte Kıbrıslı gazeteci Kulu Adalı'yı öldürme işini planladığını neden yalanlayamıyor? Binali Yıldırım'ın oğlu Erkam Yıldırım'ın Venezuela'ya gittiği doğrulandı, hani maske ve koruma teçhizatının gümrük belgeleri yok! Özürleri kabahatlerinden büyük: "Çantada götürmüş!" 10 bin dolara satılık milletvekilinin varlığını resmen İçişleri Bakanı koltuğunda oturan kişi doğruladı. Neden araştırılmıyor? Hem ABD'de hem Türkiye'de hakkında soruşturma olan Sezgin Baran Korkmaz'ın suçları ve ilişkileri neden gizleniyor? Gerçeklerin ortaya dökülmesi için bir ikinci Rıza Zarrab vakası mı bekleniyor? Bir suçun delilleri ortaya çıktıktan sonra kollarını bağlayıp oturmak da ne demek?

Peker dış güçlerin oyuncağı... Peki ya siz?

İkinci gerekçe de şu: Emperyalizm, Siyonizm ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin elinde oyuncak olmuş suç örgütü lideri. AKP hükümetini düşürmek için onlar kulla-

nyolarlarmış. NATO üyesi, İncirlik ve Kürecik üslerine ev sahipliği yapan, AB'nin dizinin dibinden ayrılmayan bir ülkenin 20 yıla yakın süredir başında bulunan bir hükümet emperyalizmin karşısında da bu adam tek başına emperyalizmin yanında öyle mi? İsrail'in başkentini Kudüs olduğunu Mavi Marmara olayı sonrasında "normalleşme" olduğu sırada kabul eden bir hükümet Siyonizm karşıtı da bu adam tek başına Siyonizmin oyununu oynuyor öyle mi? Yıllarca Mısır ve Suud'un karşısında esip güredikten sonra aylardır onların ve Suud'un kankası Birleşik Arap Emirlikleri'nin kapısını aşındıran hükümet mi bu adamı o ülkenin emrinde olmakla suçluyor?

İşçiler, emekçiler şu gerçeğin mutlaka farkına varmalı: Bu hükümetin anti-emperyalistlik ile veya Siyonizm karşıtlığı ile en ufak bir ilişkisi yoktur. Bu hükümetin rengini, Tayyip Erdoğan'ın, NATO toplantısında ABD başkanı ile görüşeceği için o görüşmeden on gün önce en büyük Amerikan şirketleriyle toplantı yapıp onlara açık çek vermesi ortaya koyar. Bu hükümetin rengini Amerikan Cargill,

Alman Döhler, Fransız Bel Karper, İspanyol Baldur, İsveç Systemair HSK fabrikalarında sendikalaşan işçilerin üzerine İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun aylardır kendine bağlı polisi salması belli eder. Bu hükümet emperyalizmin bu topraklardaki en büyük destekçisidir.

Örgütlü suç düzenine karşı işçi sınıfı partisinde örgütlen!

İşçiler, emekçiler, yoksullar, ezilenler bu gerekçelere en ufak bir değer vermemeli. Kirli düzenin sahipleri, araştırma ve suç takibi yapılıncaya suçları iyice ortaya çıkacak korkusuyla öyle oldukları yerde kıpırdamadan duruyorlar. İşçi sınıfı ve emekçiler bu kirli düzenin soruşturulmasını, suçluların cezalandırılmasını sağlamak için mücadeleye girmedikçe bu düzen devam eder. Tek çare, sendikalarımızda ve bütün bu düzene karşı sınıfın çıkarlarını savunan bir işçi partisinde örgütlenerek bu düzeni yıkmak için mücadele etmektir.

Devr-i sâbık gerekiyor!

Cinayetler... Yolsuzluklar... Mafya-devlet iş birliği... Satılık milletvekilleri... Daha neler, daha neler. Ama düzenin bütün kurumları üç maymunları oynuyor. Bu tablo Türkiye'deki istibdad rejimine mükemmel bir ayna tutuyor.

Yargı yok! İstibdadın sopası var!

Birincisi, yargı diye bir kurum yok bu rejimde. Eskiden göstermelik olsa da, delik deşik olsa da bir yargı kurumu vardı. Bir Yargıtay başkanının kullandığı deyimle "vicdan ile cüzdandan arasında sıkışmış"tı. "Devletin âli çıkarları" söz konusu olduğunda emir-komuta zinciri içinde işlerdi. Ama göstermelik de olsa böyle bir durumda suskun kalmazdı. Şimdi yok. Yargı sadece istibdadın sopası olarak var. Ona da yargı denmez.

Meclis yok! Mafyadan maaş alan kuklaları açıklayın!

İkincisi, meclis yok. Milletvekilleri arasında en azından birinin mafyanın maaşlı memuru olduğu İçişleri Bakanlığı koltuğunda oturan zat tarafından

doğruluyor. Bu milletvekilinin adı açıklanmadığı sürece meclisin her üyesi şu ya da bu ölçüde şaibeli demektir. Ama bu mafya memurunun adı açıklanmıyor. hakkında işlem yapılmıyor. Bu meclisin başkanlık divanı var, bir başkanı var. O başkan eskiden cumhurbaşkanına vekil görevi yapacak kadar önemli biriydi. Şimdi meclis başkanı susuyor. Üzerinde baskı artınca İçişleri Bakanı'nın bu milletvekilinin kimliğini bildiğini söylemesi dolayısıyla topu ona atmak üzere, ilgili bilgi ve belgelerin kendisine aktarılması için başkanlığa başvuruyor. Basına sızan haberlere göre yukarıdan tepki görüyor. Daha önemlisi aradan bir hafta geçtiği halde bakanlık ona cevap vermiyor!

Politikacılar halkın oyuyla değil mafyanın desteğiyle yükseliyor!

Üçüncüsü, mafya ile siyasetin ve devletin arasında sınır kalmamış. Politikacılar mafya aracılığıyla yükseliyor. Mafya politikacılara sadece maaş vermiyor, onların parti başkanı ol-

masına çeşitli yöntemlerle destek olarak kendi geleceğine yatırım yapıyor. Politikacılar mafya aracılığıyla terbiye ediliyor, karakola çekilip "kemikleri kırdırılıyor". Devlet içinden birileri, mafya liderlerine ve kara para aklayıcılarına "kaç" uyarıları yapıyor. Ve daha neler, daha neler...

"Devr-i sâbık yaratmayacağız" diyen muhalefet bu kirli düzenin ortağıdır!

Şimdi Kılıçdaroğlu'na sormak gerek: Siz hâlâ "devr-i sâbık yaratmayacağız" diyor musunuz? Siz hâlâ Erdoğan'ın kurduğu istibdad rejiminden çıkışı bir "düzenli geçiş" içinde, hatta onunla aynı iktidar yapısının içinde hayal ediyor musunuz? O da ne demek diye soranlara hatırlatırız: Erdoğan 2002'den sonra ilk kez 7 Haziran 2015'te seçim kaybetti. O seçimden sonra CHP ne yaptı? O aşamada artık cumhurbaşkanı olan Erdoğan'ın başbakanı Ahmet Davutoğlu ile oturup aylarca koalisyon pazarlığı yaptı! Erdoğan bu koalisyon hükümetine onay verseydi,

Kılıçdaroğlu dört yıl boyunca ülkeyi Erdoğan ile ortak olarak yönetmeye talipti! Abartıyor muyuzmu?

Zincirsiz Kurucu Meclis ve devr-i sâbık gerek!

Hayır efendim! Devr-i sâbık gereklidir. Bu dönemin bütün suçları soruşturulacak ve suçluları cezalarını çekecektir. Bakın Mehmet Ağar ve öteki Susurluk suçluları göstermelik cezalarla ya da cezasızlıkla sıyırttıkları için bugün yeniden ne duruma düştü Türkiye.

Bunu ancak yüzünü zincirsiz bir Kurucu Meclis'e dönen bir Türkiye yapabilir. Bakın meclis zincir altında, yargı zincir altında,

devletin bütünü zincir altında. Artık bu rejimin içinden yürümez. Türkiye'nin büyük halk kitlelerinin kurucu iradesiyle yepyeni bir rejim kurmaya ihtiyacı var. Bakın Şili'ye orada halk 2019 sonbaharında "yeter!" dedi. 2020'de Kurucu Meclis kurulmasını referandumla onayladı. 2021 Mayıs'ında da seçimini yaptı, eski gerici partileri gerilettiler. Şimdi yepyeni bir rejim kurmaya hazırlanıyor. Önünde daha çok yol var gidecek. Düzen kim bilir ne tuzaklar kuracak. Ama yola çıktılar.

Bizim yolumuzun da o yol olması gerekiyor. Kurucu Meclis ve devr-i sâbık!

İşçilerin Susurluk dersi

Türkiye bir aydan uzun bir süredir bir suç örgütü şefinin işaa-tıyla sarsılıyor. Bütün bir iktidar sisteminin suçla, mafyayla, yasadışı uygulamalarla iç içe geçmiş olduğu, milletvekilinden gazetecisine, yargımdan polis müdürüne, adaleti ve toplumun esenliğini sağlama havasında dolaşanların boğazlarına kadar ahlaksızlığa batmış oldukları sayısız delille ileri sürülüyor.

Düzenin bütün kurumları lime lime dökülüyor

İşçi sınıfı ve emekçiler pisliğin her yere bulaşmış olduğunu görüyor. Ama işçilerin, emekçilerin bunu görmesi yetmez. Bugün ortaya çıkan ahlaksızlığın, hukuksuzluğun, dalaverelerin hesabını sormak ve bu kirli düzene son vermek için harekete geçmek gerektiğini de bilmek gerekir. Yaşı yeten kuşak bugünün genç işçi kuşağına anlatmalıdır. Bir çeyrek yüzyıl önce, 3 Kasım 1996'da Mercedes marka bir otomobil bir kamyonun altına girdikten sonra Türkiye iki yıl sarsıldı. Devletin mafya ile iç içe girdiği, devlet yetkisini kullananların bütünüyle hukuksuz biçimde zulüm ile ahlaksızlığı birlikte uyguladığı, Musa Anter'den Uğur Mumcu'ya kadar uzanan bir geniş siyasi yelpazede birçok şahsiyetin devlet yetkisi kullanan katillerce öldürüldüğü bütün kanıtlarıyla ortaya çıktı. Mehmet Ağar'ın sözü ünlüdür: "1.000 operasyon yaptık"!

Düzen kendiliğinden değişmez!

O zaman akıllı evveller "bundan sonra hiçbir şey aynı olmayacak" deyip durdular. Bu saçma fikre karşı çıkanlara da bilgiç bilgiç baş sallayıp "siz durumu anlamıyorsunuz" dediler. Sonra ne oldu? O dönemin

baş suçlusu Mehmet Ağar, kısa bir süre hapiste, krallara yaraşır koşullarda kaldıktan sonra çıktı ve bugünkü yerine geldi! Ve Türkiye'nin yine neredeyse eskisiyle tıpatıp aynı şekilde yönetilmekte olduğu ortaya çıktı. "Bundan sonra hiçbir şey aynı olmayacak" diyenler bugün yerin dibine giriyor mu bilmiyoruz. Bildiğimiz işçi sınıfı ve emekçiler, yoksullar ve ezilenler harekete geçerek hesap sorulması için mücadele etmedikçe, bu olayların da üstünün şöyle ya da böyle kapatılacağıdır. Düzen kendiliğinden değişmez!

Milyonlar asgari ücrete talim ediyor! Bir avuç asalak milyonlarca dolara bozuk para muamelesi yapıyor!

İşçiler, dönen paraları duyunca dudaklarınız uçuklamıyor mu? Sezgin Baran Korkmaz adında, ne iş yaptığı bile belli olmayan birinin bir alacağından vazgeçmesi isteniyor. Alacak ne kadar? 45 milyon dolar. Dikkat edin Türk lirası değil, dolar! İçişleri Bakanı Süleyman Soylu 10 bin dolar aylık alan milletvekili olduğunu söylüyor. Suç örgütü şefi cevap veriyor: Ben o kadar az paramı veririm, aç dolaşım yine daha fazla veririm. Anlattığımız örnekler devrede kulak! Daha ne paralar dönüp dolaşıyor bu alçakların arasında!

Organize soygun

Sedat Peker'in işaati Doğan Medya grubunun Demirören Holding'e satışında zincirleme biçimde bir dizi suçun işlendiğini ortaya çıkardı. Peker, çektiği bir videoda 2015'te Doğan Medya Center binasını basan grubun kendi elemanlarından oluştuğunu, bu saldırı ile medya grubunu Demirören'e satması için Aydın Doğan'a gözdağı verdiklerini anlattı. Sedat Peker'in anlattığına göre kendisinden bunu isteyen bir AKP milletvekiliymiş.

Sedat Peker'den sopa Ziraat Bankası'ndan havuç

Sedat Peker'in sopasıyla hizaya getirilen Doğan grubu birkaç yıl sonra doların cazibesıyla medya grubunu satmaya ikna edildi. Demirören, Doğan medyayı satın alırken 750 milyon doları Ziraat Bankası'ndan kredi olarak çekti. Peker'in işaati ile bu kredinin bugüne kadar ödenmediği ortaya çıktı. Aydın Doğan dolarları kasasına koydu. Demirören devletin bakasını soyarak Türkiye'nin en büyük medya organlarına sahip oldu. Yetmedi, Ziraat Bankası'na teminat olarak gösterilen arazilerin usulsüz imar verilerek yüksek değerde gös-

terildiği, mahkemelik olan bu arazilerin Ziraat Bankası tarafından kredinin tahsil edilmesinde kullanılmadığı anlaşıldı.

Aydın Doğan soygunun mağduru değil suç ortağı!

Aydın Doğan parasını almıştır. Bu olayın mağduru falan da değildir. Onun, halka gerçekleri anlatmak, dürüstçe gazetecilik yapmak gibi bir derdi yoktu. Muhafız falan da değildi. Biz onu Gezi günlerinde milyonlar isyan ederken yayınladığı Penguen belgesellerinden, basın emekçilerinin emeğini sömürmesinden, işçi düşmanlığından biliyoruz. Aydın Doğan, Hürriyet, Posta, Fanatik gazeteleriyle Kanal D ve CNN Türk televizyonlarının da aralarında bulunduğu çok sayıda kuruluşu 916 milyon dolara sattı. Satışın yapıldığı 2018 yılında dolar 3,90 seviyesindeydi. Bugün 8,40!

Millettten çaldıklarıyla "milletin bekası"nı anlatıyorlar

Banka soygunu, imar yolsuzluğu, ihaleye fesat karıştırma,

Milyonlarca dolar kara para nereden geliyor?

Bu paraların kaynağı ne işçiler? Bu para bir yerden geliyor ki bu insanların arasında dolaşıp duruyor. Bu paranın kaynağını biz size söyleyelim: Bu paranın kaynağı, işçinin ürettiği artı değer, yani işçinin emeğinin kapitalist tarafından el konulan kısmıdır. Bu paranın kaynağı, yoksul köylünün sözleşmeli olduğu şirket ya da tüccar tarafından ürününün ucuz kapatılması sonucunda el konulan emeğidir. Bu paranın kaynağı, o artı değere el koyduktan sonra neredeyse hiç vergi ödemeyen bütün zenginlerin kasasına giren milyonlar, milyarlardır. Bu kirli düzen işte bu paranın işçiden, köylüden, emekçiden çekilip alınması sayesinde yaşıyor.

Böyle gelmiş olabilir ama böyle gitmeyecek!

Dolayısıyla, bu kirli düzene son verilmesi için mücadelede sonuna kadar gitmeye sadece işçi, köylü, emekçinin çıkarı uygundur. Ya siz bir şeyler yapacaksınız işçiler; ya da bir süre sonra, şöyle ya da böyle, sarsıntı sona erecek, Türkiye yeniden eski tas eski hamam yoluna devam edecek.

silahlı saldırı, tehdit, gasp, görevi suistimal her şey var. Ziraat Bankası'ndan çalınan 750 milyon dolar, bu ülkenin emekçi halkının burnundan fitil fitil getirildi. Zamlarla, vergilerle Ziraat Bankası'nın zararı halka ödetildi ve ödetilmeye de devam ediyor. En kötüsü de halktan çalınan milyonlarla finanse edilen bu yayın organlarında her gün istibdad rejimi "milletin bekası" adı altında müdafaa ediliyor. Halk kendi emeğinden çalınanın hesabını sorduğunda aynı yayın organları tarafından "vatan haini", "terörist" vb. olarak suçlanıyor. O gün Sedat Peker'in adamları bas-kın yaparken bozkurt işaretleriyle slogan atıp İstiklal Marşı söylüyor-du!

Sungur Savran

Türkiye'de rejim nasıl değişir?

Sedat Peker konuşmaya başlayalı bir ayı geçti. Cumhuriyet İttifakı şimdilik yekpare duruyor. Bu birlik görünümüne rağmen, Devrimci İşçi Partisi bu olayın altında, aslında iktidar yapısındaki çok başlılığın yattığı tespitini yapıyor. Türkiye solu ise uzun yıllardır sürdürdüğü "faşizm" veya "tek adam rejimi" analizi çerçevesinde iktidarın böyle lime lime olmasını kim bilir nasıl açıklayacak? Ama bu ilk değil ki.

Türkiye solu ve sol aydınları, geçmişten ders almama konusunda çok tutarlı. 1 Kasım 2015 seçimlerinden bu yana rejime ısrarla "faşizm" diyenler var, "tek adam rejimi" diyenler var. Biz ise hürriyetler yok edildiği için "istibdad" diyoruz. AKP'nin öykündüğü Abdülhamid'in rejimi gibi. Çünkü hep bildik ki, faşizm bir yana, Erdoğan iktidarın tamamını bile ele geçiremedi.

Geçirmiş olsaydı, 15 Temmuz darbe girişimi olmazdı. Darbe ertesinde AKP Genel Merkezi'ne dev Atatürk posterini asıp siyasi hasımları hakkındaki davaları geri çekmezdi. Referandumu "mühürsüz" yapıp "atı alan Üsküdar'ı geçti" demek zorunda kalmazdı. 2018 başkanlık seçimi öncesinde Genelkurmay Başkanı'nı Abdullah Gül'ün bahçesine helikopterle indirmeye tenezzül etmezdi. Yüzde 40'a düştüğü için Bahçeli'ye tutsak hale gelmezdi.

Devrimci İşçi Partisi, Erdoğan'ın Gezi'de yaşadığı stratejik sarsıntıdan sonra nasıl her dönemde düşmanlarına sarıldığını (2014'te ordunun Ergenekon denen kanadı, 2015'te MHP, 2016'da CHP) açıkça ortaya koydu. Erdoğan ve AKP'nin nasıl zayıflamış olduğuna işaret etti. Darbe girişimi, referandum ve cumhurbaşkanı seçiminin nasıl zorlukla atlatıldığını analiz etti. Levent Dölek yoldaşımız 2018 cumhurbaşkanı seçimi öncesinden başlayarak bir "yarı-askerî rejim" in kuruluşunu analiz etti. Bugün birbirine giren bu rejimin kanatlarıdır.

Sol hareket ve sol aydınlar bir yandan "faşizm" tahlili yaparken bir yandan da son dönemde iktidarın zayıflamaya başladığını fark ediyorlar. Ama bu sefer de hangi seçim taktiğinin, hangi tarihte yapılacak seçimle iktidara son vereceğini konuşmaya başladılar. Solun dışındaki güçlerde, tabii en başta Millet İttifakı'nda da bu tür analizler çok yaygın. Oysa durum hiç de öyle basit değil. Zayıfladıkları doğru; nasıl gidecekleri karışık.

Önce, dünyanın durumuna bir bakın: Daha 6 Ocak tarihinde Amerika'da Kongre basıldı. Trump seçim kaybedince gitmiyor, Erdoğan'ın gideceğine nasıl karar veriyorsunuz?

Sonra rejimin paydaşları en tepeden en aşağıya niyetlerini az çok belli ediyorlar. En tepede Erdoğan televizyonda çok partili siyasi hayatın yürümediğini ileri sürüyor. Parti meclis grubunda yaptığı konuşmada ise Meral Akşener'e Rize İkizdere ziyareti vesilesiyle yapılan grup saldırısı için "daha neler olacak neler" diye tehditler savuruyor. En aşağıda Alaattin Çakıcı'nın adamı Üzeyir Çakmakbaşı bir açıklama yapıyor ve şöyle diyor: "Vatana, vatanın istiklaline kast eden iç-dış fiili saldırılarda, kimliği fark etmeksizin eli silah tutan her vatan evladının silah kullanmasında, silah altına alınmasında şaşılacak anormal bir durum yoktur."

Bugün polisin güçlendirildiği, jandarmanın da İçişleri Bakanlığına devredilerek bir tür kırsal polis haline getirildiği, böylece rejimin TSK'nın üst kademesinden bağımsız biçimde kendini silahla savunma olanaklarının arttırılmış olduğu iyi biliniyor. Sedat Peker'in yerini Alaattin Çakıcı'nın aldığı, Peker'in bu yüzden ülke dışına çıktığı zaten biliniyor. Buna Çakıcı ile aynı karede yer alarak dönemin ana özelliklerinden birini ortaya koyan Mehmet Ağar-Korkut Eken-Engin Alan üçlüsünün temsil ettiği güçleri eklememiz gerekir. Bir ara Erdoğan'a danışmanlık yapan SADAT'ın hâlâ güçlü bir şekilde gündemde olduğu Peker işaati bağlamında anlaşıldı.

Daha önceki dönemde de önemine dikkat çekmiş olduğumuz Suriye'de konuşlu güçler bugün çok büyük bir tehlike halini almış bulunuyor. Eskiden Fatih Sultan Mehmet Tugayı, Nurettin Zengi Tugayı, Sultan Murat Tugayı gibi adlar altında ayrı ayrı örgütlenen güçler son dönemde bilinçli bir çaba içinde aynı tümenlerde vb. birleştirilerek Türk Silahlı Kuvvetleri'ne bağlı Özgür Suriye Ordusu'nun emir komuta zincirine bağlanıyor. Bunların asker sayısının 80 bin kişilik bir güce ulaştığı belirtiliyor!

Bunun dışında iki başka gücün de sokak mücadelelerinde ciddi bir ağırlık taşıyacağı doğaldır: Biri MHP AKP'nin ortağı kaldığı sürece Ülkü Ocakları'dır. (Alperen Ocakları'nı da unutmamak gerekir.) İkinci güç ise Ayasofya'nın camiye dönüştürülmesinden beri sesi çok yüksek çıkmaya başlayan hilafet taraftarlarının (şimdiden örgütlenmiş olabileceğini tahmin edebileceğimiz) sokak gücüdür.

Bütün bu güçler varken, iktidarın seçimleri kaybettiğinde tıptı tıptı gideceğine dair mesnetsiz varsayım, işçi ve emekçilerin, özgürlük ve haklar için mücadele edenlerin mücadelesi önünde bir engeldir. Kitleleri yanıltmaktan kaçınmak en önemli görevlerimizden biridir.

Ne yapalım mı diyorsunuz? DİP'in bir önceki sayıda yer alan bildirisine bakın. Gerçekleri ortaya çıkarmak için örgütlenin. İstibdad cephesi dağılana kadar! Zincirsiz Kurucu Meclis kurulana kadar!

Armağan Tulun**Trakya'nın emekçi kadınları yol gösteriyor**

Baharda Trakya'ya yolunuz düşerse, yol kenarlarında sapsarı kanola tarlalarını görürsünüz. Yazın da Trakya ile özdeşleşen ayçiçeği ya da yerel adıyla gündöndü tarlaları çıkar karşınıza. Koca fabrikalarla iç içe geçen görüntüler çıkar ortaya. Şimdi bahar ve yazın gelişi ile birlikte sadece doğa fişkırmadı o topraklarda, fabrikalar da sendikal örgütlenmelerinin meyvelerini vererek direnişlerle, grevlerle eşlik ediyor adeta doğanın coşkusuna. Önce Çorlu'da Türkgücü'nde bulunan Fransız Bel grubuna bağlı Bel Karper fabrikasının işçileri sendikalı toplu sözleşme hakkına sahip çıkarak direnişe başladı. Direniş 17 Mayıs'ta greve dönüştü. Bel Karper direnişinin başlamasından çok kısa bir süre sonra da Çerkezköy'de bulunan Indomie marka makarnaların üretildiği Adkoturk fabrikası ona katıldı. Aynı sebeple, Tek Gıda-İş'te örgütlendikleri için, sendika tüm düzeylerde mahkemeleri kazanıp yetkisini tescil ettirdiği halde, patron sendikayla masaya oturmayıp yanaşmayı öncü işçileri sudan sebeplerle ve belalı 25/2 maddesinden işten çıkardığı için. Ve daha çok yeni, 11 Haziran'da yine Çerkezköy'de Lastik-İş'te örgütlü Hakan Plastik işçileri toplu sözleşme görüşmelerinde patronun taleplerini karşılamaması üzerine greve çıktı. Şimdi Adkoturk işçileri Hakan Plastik'e, Hakan Plastik işçileri Adkoturk'e ziyaret planları yapıyor. Konfederasyon fark etmeksizin işçilerin dayanışma içinde omuz omuza vermesi, mücadele alanlarında işte böyle sağlanıyor, ne güzel!

Ama bu yazının konusu başka. Bu yazının konusu, Bel Karper ve Adkoturk fabrikalarının grevci, direnişçi işçi kadınları. Çünkü her iki mücadele alanı da işçi kadınların mücadele alanlarına nasıl öncülük ettiklerini, nasıl her gün biraz daha fazla ileri çıktıklarını kanlı canlı gösteren bir deneyim alanı.

Bel Karper'de ilk etapta ücretsiz izne gönderilen 12 işçi ve baş temsilcinin arasında sadece tek bir kadın vardı. O dönem kadınlar vardiya giriş çıkışlarında direnişteki işçi arkadaşlarının yanına diğer işçi kardeşleri ile birlikte desteğe geliyordu. Ne zamanki grev başladı, o zaman kadınlar grev alanında yine diğer işçilerle birlikte yerini aldı. İlk anlarda kadınların grev gözcülüğüne, ne zaman çadırda duracağına dair tereddütler vardı. O tereddütler daha grevin ilk günü saatler içinde, sınıf mücadelesinin ateşinin içinde dağıldı. Kadınlar bu grev erkeklerin olduğu kadar bizim de grevimiz, kadın erkek demeden hep birlikte sahip çıkacağız grevimize dedi. Şimdi coşkulu grev halaylarında da, grev kırıcılığı engellemek istediklerinde işçiler jandarma ile karşı karşıya geldiğinde de kadın işçiler başı çekiyor. Grevin kararlılığını da, coşkusunu da en çok onlar temsil ediyor.

Adkoturk'te ise kadın işçilerin nasıl öncüleştiklerini anlatmak için sembolik gibi görünebilecek tek bir örnek yeterli. Adkoturk'te, vardiya giriş çıkışlarında servislerdeki işçilere seslenerek konuşmalar yapıyor, sendikalı ve toplu sözleşmeli çalışmanın ücretlerini ve çalışma şartlarını nasıl değiştireceği anlatılıyor. İşçilere içeride sendikadan istifa etmelerine yönelik baskılara karşı sendikaya sahip çıkma çağrısı yapılıyor. Bu konuşmalar, direnişin ilk günlerinde sendika uzmanları tarafından yapılırken adım adım işçi kadınlar megafonu eline aldı ve şimdi onlar fabrikada omuz omuza çalıştığı arkadaşlarına sesleniyor. Bu konuşmaların, "Biz de sendikalaşmak istiyoruz, nasıl yapabiliriz?" diye soran civar fabrikaların işçilerini düşününce sadece Adkoturk işçileri açısından değil, bütün bir bölge için nasıl da etkili olduğu ortada! O servislerin giriş çıkışı sırasında işçi kadınların daha da bir heyecanla, bir anda toparlanması, çoluğu çocuğu ile direniş alanında saf tutması, emekçi kadınların istedikleri zaman nasıl da mücadeleye bütün varlıkları ile atıldıklarının resmi gibi.

Bel Karper grevi ilk ayını, Adkoturk direnişi de ikinci ayını geride bıraktı. Her ikisi de ekmeğini büyütme, örgütlenme hürriyetine sahip çıkma mücadelesi. Emekçi kadınlar, bu zamana kadar birçok mücadelede olduğu gibi bir kez daha bu mücadelelerde öne çıkıyor, öncülüyor. Bel Karper ve Adkoturk fabrikalarının işçi kadınları, tüm emekçi kadınlara yol gösteriyor!

İstanbul Sözleşmesi'ne sahip çıkmak için emekçi kadınlar en öne!

İktidar, 20 Mart'ta bir gece yarısı yayınlanan Cumhurbaşkanı kararı ile İstanbul Sözleşmesi'nin tek tarafı olarak feshedileceğini açıkladı. Karar 23 Mart'ta Avrupa Konseyi'ne bildirildi. Bu bildirimden belli bir süre geçtikten sonra sözleşme aksi belirtilmediği sürece geçerliliğini yitiriyor. Şimdi o tarih geldi çatı! Eğer durum değişmezse 1 Temmuz'da İstanbul Sözleşmesi'nden çıkan ilk ve tek ülke Türkiye olacak, kadına yönelik şiddet konusunda sorumluluklarından feragat ettiğini hükümet tüm dünyanın önünde tescil edecek!

İstanbul Sözleşmesi nedir?

2014'ten bu yana yürürlükte olan İstanbul Sözleşmesi kadınları her türlü şiddete karşı korumayı, kadına karşı şiddeti ve hane içi şiddeti önlemeyi amaçlayan, 40'ın üzerinde devlet tarafından imzalanmış bir uluslararası sözleşmedir. Sözleşme taraf olan devletlere dört ana başlıkta özetlenebilecek yükümlülükler getirir. Bunlardan ilki şiddetin önlenmesidir. Bunun anlamı, okullarda, iş yerlerinde, eğitim müfredatında ve daha birçok yerde şiddetin önlenmesine yönelik mekanizmaların geliştirilmesi konusunda devletin yükümlülüğünün olmasıdır. Şiddet mağdurlarının korunması sözleşmenin gereklerini oluşturan ikinci ana başlıktır. Şiddete maruz kalanların korunmasında her türlü eşitsizliğinin önüne geçilmesini amaçlamakla birlikte, taraf devletleri de sadece kendi vatandaşlarını değil, hangi hukuki statüde olursa olsun ister mülteci ister sığınmacı tüm kadınları korumakla yükümlü hâle getirir. Üçüncüsü, faillere yönelik etkili soruşturma ve kovuşturma yürütülmesine yöneliktir. Yasaların ve uygulamaya dair yönetmeliklerin sözleşmenin bu içeriğine göre düzenlenmesi, şiddetin faillerinin korunmasının, iyi hâl ve tahrik indirimi gibi uygulamaların önüne geçecek bir içeriktir. Nihayet sözleşmenin son başlığı ise kadına yönelik şiddeti engellemeye dönük politikalar izlenmesi için taraf devletlerin gerekli tedbirleri almakla yükümlü tutulmasına yöneliktir.

İstanbul Sözleşmesi'ni karalamak için yapılan çarpıtmalar nelerdir?

İstanbul Sözleşmesi'ne karşı çıkanlar, sözleşmenin Türk aile yapısını bozduğunu iddia ediyor. Şiddetin

önlenmesi, şiddete maruz kalanların korunması, şiddetin faillerinin cezalandırılması ve tüm bunlara yönelik politikaların üretilmesinin neresi aile yapısına aykırı, hangisine itiraz ediyorlar sormak gerekir. Sözleşmeye yönelik çarpıtmalar bununla da sınırlı değil. Diyorlar ki herhangi bir şiddet suçu işlememiş bir erkek de, bu sözleşme kadının beyanını esas aldığı için suçsuz yere hapis yatabilir. Sözleşmede kadının beyanıyla alınması söylenen tek karar, tedbir yani kadını korumaya yönelik kararlardır. Bunun bir kadın şiddete maruz kaldığını söylediği anda atılması gereken ilk adım olduğu açık. Üstelik sözleşme yürürlükteyken, bırakın suçsuz yere hapis yatmayı, şiddet faillerinin nasıl indirimler aldığı, mahkemelerce sözde delil yetersizlikleri ile salıverildiklerinin bir dizi örneğine şahit oluyoruz.

Bir diğer çarpıtma da kadınların keyfi bir şekilde koruma talebi aldıkları, bunun herhangi bir kontrole tabi olmadığı iddiası. Adalet Bakanı Abdülhamit Gül, 8 Haziran'da Meclis Kadına Karşı Şiddet Araştırma Komisyonu'nun toplantısında yıl yıl kaç koruma tedbiri alındığını açıkladı. Ama Gül'ün kaç kadının talebinin reddedildiğine dair bir şey söylediğini duymadık. Oysa Adalet Bakanlığının kendi verileri 2019 yılında yaklaşık 42 bin kadının koruma talebinin reddedildiğini gösteriyor. Soruyoruz: 2020 ve 2021 yılı içinde kaç kadının koruma talebi reddedildi? Kadınların üzerinden çıkan koruma kararları ile güpegündüz öldürüldükleri bir ülkede lafı bile edilmez ama yine de söyleyelim: Neymiş, demek ki her önüne gelen koruma kararı çıkartamıyormuş!

Başka bir iddia ise Sözleşme ile boşanmaların arttığı iddiası. Birincisi Sözleşme'de boşanmayı ya da evlenmeyi teşvik edici ya da engelleyici herhangi bir madde yok. İkincisi ve daha önemlisi ise, boşanmaların asıl sebebi, AKP iktidarının ve istibdadın kadın düşmanı politikalarının etkisi ile kadına yönelik şiddetin artması. Yapılan araştırmalar Türkiye'de boşanan her 10 kadından 7'sinin boşanma gerekçesi olarak şiddeti söylediğini gösteriyor.

Haydi emekçi kadınlar haklarımıza, yaşamımıza sahip çıkmak için örgütlenelim

Bu tablonun gösterdiği üç şey var. Birincisi İstanbul Sözleşmesi'ne karşı çıkanların, kadın düşmanı politikalarını gizlemek için yalana ve çarpıtmaya başvurdukları. İkincisi İstanbul Sözleşmesi'ne sahip çıkmanın kadına yönelik şiddete karşı devletin yükümlülüklerini yerine getirmesi açısından tüm kadınlar için vazgeçilmez olduğu. Üçüncüsü ve en önemlisi de, Sözleşme'nin yürürlükte olduğu koşullarda dahi devletin kadınları korumadığı bir ortamda, Sözleşme'nin tek başına kadınları korumak için yeterli olmadığı gerçeği. O halde bugün acil olarak yapılması gerekenler açıktır. 1 Temmuz'a kadar, fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerimizde, sözleşmeden çıkma kararının açıklandığı zamankinden de güçlü bir şekilde bu kararın geri çekilmesi talebiyle mücadeleyi yükseltmek! Emekçi kadınların bu mücadeleye dün olduğundan fazla bu mücadeleye sahip çıkması, haklarımızdan da yaşamlarımızdan da vazgeçmiyoruz diyerek masaya yumruğunu vurması gerek. Bugünden başlayarak, İstanbul Sözleşmesi'ne sahip çıkarken aynı zamanda koruma tedbirlerinin kağıt üzerinde kalmaması, yasaların uygulanması için mücadele etmek gerek. Ve yine bugünden başlayarak, Sözleşme'den çıkma kararı iptal edilse, gerçekten kadınların yaşamlarını korumaya odaklanan yasalar yönetmelikler çıkarılsa bile, şiddete karşı dayanışmayı yükseltmek örgütlenmektir en etkili yöntem. Sadece eylem alanlarını örgütlemek anlamında değil, yaşamlarını birlikte savunacak şekilde örgütlenmek yani şiddeti savuşturacak tedbirleri kolektif bir şekilde, öz savunma hakkına sahip çıkarak öz savunma örgütlenmeleri kurmak anlamında. Tüm bunları yapacak güç emekçi kadınlarda var. Haydi emekçi kadınlar haklarımıza, yaşamımıza sahip çıkmak için örgütlenelim. Bu mücadelenin önüne düşelim!

15-16 Haziran işçi ayaklanmasının 51. yıldönümü: Yeni 15-16 Haziranlar için örgütlenmeye!

15-16 Haziran büyük işçi ayaklanmasının 51. yıldönümünü yaşıyoruz. Metal işçileri öncülüğünde sendika-konfederasyon ayrımı gütmeksizin yüz binlerce işçinin birleşerek sermayeye ve onun partilerine karşı tek vücut olduğu bu ayaklanma, Türkiye işçi sınıfının en kudretli hareketi olmasının yanı sıra çıkarılması gereken çok önemli dersleri de içinde barındırıyor. Ayaklanmaya giden yolu hazırlamış olan mücadeleci sınıf sendikacılığı anlayışının günümüzde yeniden hâkim kılınması bakımından Türkiye işçi hareketi tarihinde bir kilometre taşı oluşturmuş 15-16 Haziran'ı anlamak büyük önem taşıyor.

1960'ların parolası: işgal, grev, direniş!

1960'lı yıllar birbiri ardına patlak veren grev ve eylemleriyle, işçi sınıfının fabrika ve meydanlarda yükselen mücadelesinin yıllarıydı. İşçi sınıfı, Kavel'den Paşabahçe'ye işyeri işyeri örgütlenerek yumruğunu masaya vurarak haklarını kazanıyor, patronlar karşısında mücadeleci bir anlayışı hayata geçiriyordu. İşçilerin patronlar karşısında iradesini ezdirmeyerek istediğini alana dek mücadele etmekteki ısrarı, Türk-İş sendikasının uzlaşmacı yöneticileri karşısında sınıf sendikacılığını tabandan hayata geçiren DİSK'in kuruluşuna zemin hazırlamıştı. İşçi sınıfı artık patronların karşı hamlelerine işgalle, grevle, direnişle karşılık veriyordu.

1960'ların bitimine doğru doruk noktasına ulaşan işçi mücadeleleri karşısında AP ve CHP'si ile dönemin tüm düzen partileri, bir olup DİSK'i çalışmaz hale getirmek için AP tarafından meclise sunulan 1317 sayılı yasayı meclisten geçirdi. Buna göre bir konfederasyon kurulabilmesi ülke çapında kayıtlı çalışan tüm işçilerin üçte birini örgütlemesi koşuluna bağlanırken, sendikaların faaliyet gösterebilmesi ise o işkolundaki işçilerin üçte birini örgütlemesi ile mümkün olacaktı. Dönemin bir bakanının ağzından açıkça "DİSK'in

çanına ot tıkamak" amacıyla getirilen bu yasa ile henüz yeni doğan DİSK'in, daha önemlisi DİSK'in temellerini atan sınıf sendikacılığının boğulması, Türk-İş yöneticilerinin patronla uzlaşmacı Amerikan sendikacılığı anlayışının ülke genelinde hâkim kılınması hedefleniyordu.

Düzen partilerinin birliğine karşı işçi sınıfının birliği

Ne var ki düzen partilerinin işçi sınıfına karşı birleşmesi, konfederasyon ayrımı gözetmeden yüz binlerce işçinin birlikte hareket etmesi ve İstanbul-İzmit hattının işçi sınıfının hâkimiyetine geçmesi ile sonuçlandı. Geçirilen yasanın anayasaya aykırı olduğundan bahisle işyerlerinde direniş komiteleri kuran DİSK, günler öncesinden örgütlü olduğu tüm işyerlerinde hazırlıklara başladı. Maden-İş sendikası öncülüğünde tüm işyerlerinde eylem planları oluşturuldu, İstanbul'da ayrı noktalardan başlayacak ve merkeze doğru birleşecek yürüyüşler planlandı. 14 Haziran'a gelindiğinde tüm fabrika temsilcilerinin katılımıyla düzenlenen toplantıda ertesi gün gerçekleştirilecek eylemler en ince ayrıntısına kadar ayarlanmıştı.

15 Haziran'da DİSK'in örgütlü olduğu tüm işyerlerinde planlandığı gibi iş bırakma eylemleri gerçekleştirilirken, 115 işyerinden 70 bin işçi İstanbul, Gebze ve İzmit'te yürüyüş geçiyordu. 16 Haziran'a gelindiğinde ise bu sayı 150 bine çıkmış, eylemler nitelik değiştirmişti. Yasanın esasen gelişen işçi hareketine bir saldırı olduğu bilinciyle Türk-İş'in tabanından işçilerin de katılımı ile 16 Haziran'da işçi sınıfı, kente adeta egemen oldu. Şehir merkezlerine ulaşan işçilerin karşısına kurulan barikatlar işçiler tarafından aşıldı, kaymakamlık binası ve kent meydanları fethedildi, Bağdat Caddesi'ne bayrak asılarak burjuvalara bir selam gönderildi. Fabrika patronlarını yurtdışına kaçacak kadar korkutan bu görkemli ayaklanma, patronlara kaçabilmek için işçi tulumu giydirmesi, sonraki yıllarda

fabrika patronlarını simalarını saklamaya itmesi ile Türkiye işçi hareketinin doruk noktasıdır.

Yeni 15-16 Haziranların yolu

15-16 Haziran sadece yasanın iptalini sağlamamış; aynı zamanda işçi sınıfı yalnız kendi gücü ve örgütlülüğüne güvenerek hareket ettiği ne kadar olduğunu tüm ülkeye göstermiştir. 15-16 Haziran'ı takip eden yıllarda işçi sınıfı siyasete ağırlığını koydu ve işçi sınıfını siyasetin ana aktörü haline getirdi. Bununla birlikte 15-16 Haziran'a bakıldığında birtakım derslerin çıkarılması, gelecekte tekrarlanacak büyük işçi hareketlerinin seyri açısından hayattır. Bu nitelikteki bir işçi hareketini gerçekleştiren, iki gün boyunca İstanbul-İzmit hattı üzerinden ülkeyi sarsan işçi sınıfı, sendika yöneticileri eliyle yatıştırılarak geri çekildi. Dönemin DİSK'i patronla iyi geçinme siyasetiyle, günümüz konferanslarında dillendirilen "sosyal diyalog" ile değil, işçi sınıfının tabandan örgütlü gücü ile hareket eden, sınıfın iradesini Ankara'da ezdirmeyen bir DİSK'ti. Bununla birlikte işçi sınıfının birkaç gün içerisinde dalga dalga büyüyen ayaklanmasına karşı DİSK yönetimi, en ileri sendikacılık anlayışına sahip olduğu dönemde dahi siyasetinin sınırlarını göstermişti. Sınıfın içerisinde dallanıp budaklanan bir devrimci partinin yokluğu, sendika yönetiminin işçi hareketini dizginleyebilmesine ortam hazırlamıştı.

Bugün yeni 15-16 Haziranlar yaratmanın yolu, sınıf sendikacılığını tabandan işçi denetimi vasıtasıyla egemen kılmaktan geçiyor. 15-16 Haziranları nihayete erdirebilmek ise ancak işçi sınıfının devrimci partisini sınıf içerisinde inşa etmekle mümkün.

Levent Dölek

Biden-Erdoğan görüşmesi: Emperyalizmin bekasında mutabakat

Kamuoyunun merakla beklediği NATO zirvesindeki Erdoğan-Biden görüşmesinin ardından her iki devlet başkanı da görüşmeyi "yapıcı, verimli, olumlu" gibi ifadelerle değerlendirdi. Ancak ABD ve Türkiye arasında son dönemde Türkiye'nin Rusya'dan S-400 füzesi alması, ABD'nin Türkiye'yi F-35 savaş uçağı projesinden çıkarması, ABD'nin Suriye'de PYD/YPG'ye silah desteği vermesi gibi öne çıkan ihtilaf konularında herhangi bir mutabakat olmadığı, yapılan açıklamalarla birlikte ortaya çıktı. Peki iki taraf için de olumlu, verimli olan neydi?

En somut gelişme Erdoğan'ın, Afganistan'dan çekilmesi planlanan Amerikan askerlerinin yerine bu ülkeye asker gönderme teklifiydi. Bir kez daha Türkiye'nin askerleri emperyalizmin taşeron ihalesini almak için pazarlık masasına sürüldü. Erdoğan ve Biden için olumlu, verimli, yapıcı olan şey, hem Afganistan hem Türkiye hem de tüm diğer bölge halkları için olumsuz, yıkıcı ve onur kırıcıydı. Ama Erdoğan sadece Afganistan ihalesine girmede. TSK'nın aktif olarak bulunduğu Kafkaslar'da, Suriye'de ve Libya'da NATO'yu daha fazla müdahil olmaya çağırıyordu. Erdoğan sadece ABD'ye değil, İngiltere ve Fransa'ya da taahhütlerde ve çağrılarda bulunmuştur. Ortadoğu ve Kuzey Afrika'nın bu kadim sömürgeci emperyalist güçlerine Suriye'de, Libya'da "birlikte çalışalım" demek ne anlama gelir? Hani Türkiye büyük oyunu bozuyordu?

Ama bunlar bile yetmemiş olacak ki Erdoğan konuyu Türkiye'nin Baltık ülkelerinin savunmasında rol almasına kadar getirdi. Baltık ülkelerinin savunması ile Türkiye'nin ne ilgisi var? Bunun tek manası Erdoğan'ın, NATO'nun ve ABD emperyalizminin bekasını için rol üstlenmeye her hal ve şart altında hazır olduğunu beyan etmesidir. Ukrayna'da ve Polonya'da Rusya'ya karşı alınan tutum, Libya'da ve Suriye'de (İdlib) Rusya'yla fiili çatışma hâli, ABD'yi tatmin etmeye yetmemiş olacak ki Erdoğan, Baltıklara kadar bile NATO'ya hizmet etme aşkı içinde olduğunu ilan etme zorunluluğu hissetmiştir. Erdoğan'ın "Akdeniz'den Karadeniz'e kendisine ihtiyaç duyulan her yerde NATO görev almalıdır" sözündeki "Karadeniz" ifadesi Boğazların anahtarını emperyalist donanmalara teslim etme niyetini açık ediyor.

Türkiye'nin bir döviz krizinin eşliğinde olması dolayısıyla Erdoğan'ın alttan alan bir tutum içinde olması bekleniyordu. Ancak Erdoğan çok daha ileri gitmiştir. S-400'lerin iadesi gibi konularda henüz resmen geri adım atılmamıştır ama Biden'a bunun sadece bir zamanlama sorunu olduğu mesajı net bir şekilde verilmiştir. Erdoğan'ın şu sözüne dikkat: "Türkiye'nin ABD ile çözülemeyecek hiçbir sorunu yoktur!"

Erdoğan öyle bir teslimiyet ruh hali içindedir ki bir basın mensubunun Ermeni soykırımı ile ilgili bir konuşma olup olmadığı sorusuna Erdoğan bilinç altından kopup gelen ve hâkim olamadığı bir gülümseme eşliğinde "hamdolsun gündeme gelmedi" diyerek cevap vermiştir. Milliyetçi, ırkçı iktidar yandaşlarına bir şok daha! Madem soykırım yok, madem bu bir iftira, çıkıp tek kelime etmez misin? Ama mesele ne Ermeni soykırımı ne Türk halkının ulusal gururu! Tek derdiniz var! Kardeş Ermeni halkı soykırımı uğradık dediğinde, dedelerinin ninelerinin anısına sahip çıktığında ona her türlü sovenist tepkiyi göstereceksin, ucunda Amerikan doları olduğunda Biden'ın karşısında el pençe divan olacaksın! Erdoğan hamdolsun diyor ama halk için ortada şükredecek bir şey yok. Böyle dış politikaya, emperyalizme böylesine teslimiyete "lanet olsun!"

Erdoğan-Biden görüşmesinden sonraki açıklamalara bakıp dağ fare doğurdu, hiçbir konuda mutabık kalmadı diye düşünenler yanılıyor. Emperyalizmin bekasında mutabakat sağlanmıştır. NATO zirvesi Erdoğan'ın emperyalizme hizmet siyasetinde yeni bir atılımın kapısını açmıştır. Emperyalistler tüm bunları olumlu, verimli, yapıcı bulmasın da ne yapсын?

Latin Amerika

Kolombiya: ABD'nin demokrasisi!

45 gün! Dile kolay. Kolombiya halkı tam 45 gündür sokaklarda yaşıyor. 28-29-30 Nisan'da büyük bir genel grevle başlayan müthiş bir eylemler dizisi. Ülkenin bütün yüzeyine yayılan, başkent Bogota'dan, Cali ve Medellin gibi büyük kentlerden en küçük yerleşim birimlerine kadar uzanan büyük gösteriler. Başta CUT ve CGT olmak üzere büyük işçi sendikalarının, FE-CODE adlı eğitim sendikasının, tarım işçileri sendikasının, kamyoncular örgütünün, öğrenci birliğinin katıldığı bir Ulusal Grev Komitesi'nin koordinasyonu. Anneler ("las mamas") hareketi, gençleri korumak için aynen Gezi'deki gibi faal. Gençlerin kurduğu "cephe hattı", her eylemde baskı güçleri büyük kitleye zarar vermesin diye savunma kolu görevi yapıyor. Her yerde, en büyük otoyollardan köy yollarına gençler, varoşların işsizlerinden öğrencilere, köylü gençlerden Amerika yerlisi halkların gençlerine, yolları kesiyor, taşımacılık trafiğini, ticareti, üretimi durduruyor. Bütün ülke bir büyük grevde. 45 gün! Dile kolay.

Olayları tetikleyen bir vergi yasası. Devlet bütçesindeki dev

açığı kapatmak üzere gündeme getirilen ve yükün dörtte üçünü emekçi halk üzerine yıkan, dolaylı vergiye dayalı bir yasa. Devlet başkanı Iván Duque bu yasayı geri çekmek zorunda kalıyor. Buna eşlik eden bir de sağlıkta özelleştirme yasası var. Tam da pandemi başını almış giderken. Duque onu da çekmek zorunda kalıyor. Ayrıca ekonomi bakanı ve dışişleri bakanı istifa etmek zorunda kalıyor. Cali kentinin zalim polis müdürü de. Hatta Ulusal Grev Komitesi'yle görüşmeleri yapan görevliyi bile çekmek zorunda kalıyor Duque. Siz halkın gücüne bakın!

Bildikleri tek şey şiddet

Gündüz yürüyüşler, yol kapatmalar, gece polisle çatışmalar. Önce polisin, zulmüyle ünlü, ESMAD denen "Toplumsal Olaylara Çevik Müdahale Birimi"nin saldırıları. Ardından ordunun kent merkezlerine sokulması. Kolombiya halkının dilindeki deyimle mücadelenin "militarizasyonu". Bu da yetmiyor, daha sonra ne idüğü belirsiz, üniformasız, paramiliter güçlerin halka ateş açması, insanları rastgele öldürmesi. 59 ölü, 32'si

"güvenlik güçleri"nce, 27'si paramiliter güçlerce. Yüzlerce yaralı. 2.000 üzerinde gözaltı. 346 zorla kaybetme vakası.

Bu ülkenin devleti şiddete bağımlılık geliştirmiş. Ülke 50 yıllık bir iç savaşın içinden geliyor. Sosyalist gerilla ordularından en güçlüsü olan FARC-EP ile 2016 yılında barış yapılmıştı. O iç savaş devletinin resmî ordusundan fazla paramiliter çeteler verdi. Bunlar astığı astık, kestiği kestik, haydut çeteleriydi. Kolombiya'nın ünlü kokain şebekeleriyle de işbirliği yapıyorlardı. 2016'da FARC-EP gerillalarını dağıttı. Paramiliter çeteler asmaya ve kesmeye devam etti. Kolombiya sendikacı cinayetlerinde herhalde dünyada birinciliği alır. Ama 2016'dan beri buna eski gerillaların, köylü önderlerinin, hatta doğa savunucularının durmak bilmez katliamı eşlik ediyor.

ABD'nin bölgesel polisi

Kolombiya yıllardır yerli işçi sınıfının ve yerli halkların hareketleriyle sarsılmakta olan Ekvador'un ve şimdi çok sert bir siyasi sınıf mücadelesi dönemine girmekte olan Peru'nun kuzey

komşusu. Daha da önemlisi, ABD'nin Latin Amerika'nın anakarasında en çok düşman olduğu ülkelerle, Venezuela ile çok uzun bir sınıra sahip olan ülke. 1999'dan beri Chávez'i ve şimdi Maduro'yu devirmeyi başaramayan ABD, günümüzde Venezuela'yı iki yandan sıkıştırıyor: Güney komşusu, kıtanın devi Brezilya'da Bolsonaro yönetimi hazırda beklerken, Kolombiya her türlü provokasyonla, mevzii sınır çatışmalarıyla, gerilla komutanlarına suikast yaparak ABD'nin kirli işlerini yapıyor. ABD ve (bizim liberallerin demokrasi cenneti) AB emperyalizmleri tarafından 2019'da başkan ilan edilen darbeci sağcı politikacı Juan Guaidó, ilk iş Kolombiya sınırındaki illeri fethetmeye çalışmıştı da başarılı olamamıştı.

Şimdiki başkan Duque'nin partisinden olan ama ondan çok daha sağcı olan eski başkan Alvaro Uribe, ABD emperyalizminin kapı gibi güçlü adamı. ABD Kolombiya'yı solculara bırakmaz, iç savaş çıkarır, ama bırakmaz. Kolombiya maalesef pasifist solcular (gelecek sene yapılacak seçimlere hazırlanan başkan adayları Gustavo Petro) ve FARC-EP'nin yorgun eski önderlerinin kurdukları Comunes partisinin önderliğinde bu kadar yapabiliyor.

Bir halk ne kadar direnebilir? Sosyalistler neredesiniz? Yenilenme taraftarları, işçi sınıfına ve halka önderlik edebilecek partileri her yerde bitirdiniz. Şimdi isyan oluyor, devrim oluyor, halk çıkış yolu bulamıyor. Her ülkeye devrimci partiler ve bir Enternasyonal. Dünyada daha acil iş yok!

Latin Amerika

Peru'da hesaplaşma

Kolombiya'nın güney komşusu Peru'da 2018'den bu yana bitmek bilmeyen bir siyasi kriz var: İki buçuk yılda beş başkan. Biri tek gün bile başkanlık sarayına adım atmadan görevden alınmış! Sonunda seçim zamanı geldi. Başkanlık seçiminde ikinci turda iki uç aday. Sağ köşede 1990'lı yılların kanlı diktatörü ve hırsız, işçi-köylü düşmanı Fujimori'nin kızı Keiko Fujimori. (Kendi hapiste neyse ki!) Bütün programı anti-komünizm. Sol köşede ücra dağ köylerinden bir öğretmen, bir Amerikan yerlisi. Kafasında kovboy şapkası. Seçim sembolü koca, şişman bir kurşun kalem. Pedro Castillo kamulaştırma vaat ediyor, yeni bir anayasa için kurucu meclis öneriyor.

6 Haziran'da yapılan ikinci tur herhalde tarihte az görülen bir burun buruna yarış

oldu. Sınıf ile etnik ezilmenin iç içe geçtiği bu ülkede dağ köylerinden, yoksulların pandemiyle boğuştuğu varoşlardan gelen oylarla Castillo yüzde 50,2 ile, Fujimori'nin velihtının yüzde 49,8'ini geride bıraktı. Fujimori şimdi mızıkçılık yapıyor. Yüz binlerce oyun iptal edilmesini, bir kısmının da yeniden sayılmasını talep ediyor. Peru patlamaya hazır bir kazan.

Peru'nun doğusundaki Bolıvy'a'da işçi sınıfı ve halk askerî diktatörlüğü yendi, liderini hapse attı. Güneyindeki Şili'de işçi sınıfı ve halk 2019 devrimini Pinochet rejimine son verecek Kurucu Meclis ile taçlandırdı. Şimdi Peru aynı yola giriyor. Latin Amerika kimi yerde seçimlerle, kimi yerde isyan ve devrimle Arap dünyasının yoluna girdi. Devrim ve sosyalizm yükseliyor. Titre Amerika!

Avrupa

Fransa: Faşizmin tokadı, işçinin sillesi

Fransa'da son yıllarda iki eğilim öne çıkıyor. Bir yandan 2016'dan bu yana birçok vesile ile işçi sınıfı ve emekçi halk dev grevler ve kitle eylemleriyle sahneye çıktı. 2016 ve 2019-2020 grevleri sırasında hükümet ve patronlar ancak büyük tavizler ve yoğun polis şiddeti ile işçilerin zafer kazanmasına engel olabildi. 2018'de tüm dünyanın gündemine oturan Sarı Yelekliler eylemlerinin ilk birkaç haftasında, 2013 Türkiye'sini andıran bir isyan havası Fransa'nın ve Paris'in sokaklarında geziyordu. Çeşitli eşiklerde öğrenciler de üniversite işgalleri ile bu eylemlerin yanında yer aldı.

Diğer taraftan Fransa'nın faşistleri ve ön-faşistleri hızla yükseliyor. Fransız ön-faşizminin en büyük gücü olan eski adıyla FN (Ulusal Cephe) yeni adıyla RN (Ulusal Derlenme) en azından 2015'ten beri seçimlerde ve anketlerde ya birinci parti oluyor ya da ilk sırayı kıl payı kaçırıyor. Bu sebeple propagandasında "biz Fransa'nın birinci partisiz" diye övünüyor. Övünüyor övünmesine ama bu birinci partinin bir zaafı var. Ne zaman grevler başlarsa, emekçi halk beyazıyla, Arabıyla, siyahıyla sokağa dökülürse bu partinin sözcüleri sus pus oluyor, ne sesleri çıkıyor ne solukları! İşçi eylemleri bitip herkes evine döndüğünde tekrardan televizyon stüdyolarında her akşam arz-ı endam etmeye başlayıp Müslümanlara ve siyahlara nefretlerini kusmaya koyuluyorlar. Daha dün Arap kökenli işçilerle beraber işyerinde patronlara karşı şalter indiren Fransız işçisine "senin sıkıntının

kaynağı Müslümanlardır" demeye dönüyorlar.

2020'nin ilk aylarına kadar süren grev ve eylem dalgası sona erdiğinden beri Fransa'da İslam düşmanlığı ve faşizm hamle üstüne hamle yapıyor. RN ve partinin lideri Marine Le Pen anketlerde hızla yükseliyor. Emmanuel Macron ve hükümeti ise RN'in artan oylarından pay kapmak için faşistten daha faşist olmaya çalışıyor. Örneğin İçişleri Bakanı Gérald Darmanin, İslam düşmanlığının Avrupa'daki simgelerinden biri olan Le Pen'i bir tartışmada İslam'a karşı yumuşak davranmakla suçlayabiliyor! Fakat Macron'un sırtını sıvazladığı bu gericiilik artık açığa Macron hükümetini de tehdit eder hale gelmiş durumda. Önce emekli askerler Macron'u açıkça darbe ile tehdit etti. Bunu muvazzaf askerlerin ve polislerin benzer çağrılarını izledi. Le Pen ise muhtıracı generalleri kendi partisine katılmaya davet etti. Darbe çağrısına karşı durmak için hükümet hiçbir somut adım atmış değil.

Bu şartlar altında, Macron'un Fransa'nın güneyindeki seçime hazırlık gezisinde çarpıcı bir olay yaşandı. Bir genç, önce Fransız faşistlerinin kullandığı ve Orta Çağ'dan kaldığı rivayet edilen bir savaş narası attı, sonra "Kahrolsun Macronya (ya da Macronistan)" sloganıyla

Cumhurbaşkanı'na bir tokat attı. Biz patronlara uşaklık edip, işçinin son lokmasını çalan Macron'a atılan tokada ah vah edecek değiliz. Fakat burada önemli olan Macron'a atılan tokadın Fransa'da yükselen faşizmin pervasızlığına dair bir işaret olması. Bugün işçi sınıfının siyaset sahnesinden geri adım atmasının faşizmin ve gericiğin Fransa'da ortalığı boş bulmasına yol açtığı açıkça görülüyor. Macron hükümeti faşizmin tokatlarına karşı silahsız, kendini savunmaktan dahi aciz. Fransa'da son yıllarda yaşananlar açıkça gösterdi ki faşizmin hamlelerine karşı tek panzehir işçilerin grevlerle, işgallerle, kitle eylemleriyle masaya yumruğunu vurma. Bunu işçi sınıfı yapmazsa, kimse yapmayacak. İşçi sınıfı sahneye çıkmazsa, yarı faşizmin tokadı ve sopası önce sendikacı işçiyi, grevci işçiyi hedef alacak sonra belki de bütün Fransa faşizmin sopasıyla yönetilecek.

Fransız siyasetinden herkesin çıkarması gereken bir ders var. Faşizmin tokadını yemek istemeyen işçi sınıfının sillesini hazırlamak zorunda!

Deniz salyası değil, patronların salyası

Yıllardır adım adım ölmekte olan Marmara Denizi son bir çırpınıyla kendisini gündün güne boğan pisliği daha fazla tutamayıp adeta kustu. Marmara Denizi özellikle kıyı kesimleri yoğun bir müsilağ tabakasıyla, balıkçıların tabiriyle deniz salyasıyla kaplanmış durumda. Özellikle son 30 yılda zaman zaman görülen deniz salyası ilk defa bu yoğunlukta ve geniş alanı etkileyecek şekilde kendini gösteriyor. Müsilağın kaynağı fitoplankton denilen mikroskobik boyutta canlıların aşırı çoğalması ve toplu ölümü.

Normal şartlar altında tıpkı bitkiler gibi bulunduğu ortama oksijen veren, deniz suyunun ısınmasını engelleyen, pek çok balık türünün ana besin kaynaklarından olan, deniz yaşamı için son derece önemli olan bu canlılar nasıl oluyor da bu felaketin kaynağı olabiliyorlar?

Bunun birkaç sebebi var. Başta İstanbul olmak üzere Marmara nüfusunun hızla ve plansız şekilde artması, Marmara'nın hiçbir planlama yapılmadan sanayi kuruluşlarıyla doldurulması ve elbette tüm sanayi ve evsel atıkların, en iyi ihtimalle kaba arıtma yapılarak Marmara Denizi'ne boşaltılması en önemli kirlilik sebepleri olarak öne çıkıyor. Bu kirlilik bir taraftan fitoplanktonlara gübre gibi etki edip aşırı çoğalmalarını teşvik ederken, diğer taraftan bu canlıları yiyerek kontrol altında tutulmasına yarayan balıkların ölümüne sebep oluyor. Buna bir de aşırı ve

kontROLSÜZ avlanma eklenince denizin faydalı canlıları bir tehlikeye dönüşüyor.

Katil olay yerine dönüyor!

Memleketin başına gelen her felaketten sonra alıştığımız üzere olayın failleri ve sorumluları ortaya çıkıp suçu tüm topluma atmaya çalışıyorlar. Ağzlarında hep aynı yalan: "Biz bu felaketi hep beraber yarattık, bunun sorumlusu hepimiziz."

Oysa yukarıda da sıraladığımız başlıca sebeplere baktığımız zaman açıkça görüyoruz ki bu felaketin esas sorumluları fabrikalarına uygun arıtmayı kurmayan, kursa da tam kapasiteyle çalıştırmayan patronlar. İstanbul gibi milyonların yaşadığı şehrin kanalizasyonunu biyolojik arıtmadan geçirmeden Marmara Denizi'ne boşaltanlar ve çeşit çeşit balığa ev sahipliği yapan Marmara'da pek çok balık türünün soyunu kurutacak şekilde avlanmaya müsaade edenlerdir.

Bunların hepsinden de önemli olarak bütün bu yapıları denetlemesi, gerekli yasal ve fiziksel düzenlemeleri yapması gereken siyasi iktidardır. Çünkü saydığımız bütün yanlışların hiçbirini bilimsel veya teknik bilgi eksikliğinden kaynaklanmıyor. Aşırı kentleşmeden, kontROLSÜZ sanayileşmeye, yetersiz arıtmadan kontROLSÜZ avlanmaya yapılan her şey memleketinde üretimde planlamayı değil patronların kârını esas alan, bütün zararları da halka mal eden siyasi tercihlerin sonucudur.

Ne yapmalı?

Deniz salyasının ne zaman ortadan kalkacağını kestirmek güç olsa da daha önceki deniz salyası istilalarına bakınca, yakın zamanda yüzeyden kaybolursa da ileride çok daha kuvvetli bir şekilde geriye döneceği kesin. Peki, bu beladan kurtulmak ve tekrar yaşamamak için ne yapılmalı?

İlk yapılması gereken Marmara bölgesinin afet bölgesi ilan edilmesi ve balıkçılık faaliyetlerinin, kâr amacıyla değil ekosistemdeki dengeyi sağlayacak şekilde düzenlenip planlanmasıdır. Gerekli ölçüde balıkçılık faaliyetleri askıya alınmalı, balıkçılara devlet desteği sağlanmalıdır. Bölgedeki tüm sanayi kuruluşlarının uygun arıtma sistemlerine sahip olması ve bunların aktif olarak kullanılmasının zorunlu tutulması, bu konuda zorluk çıkarılanların acilen kamulaştırılması şarttır. Elbette Marmara Denizi'nin kaba arıtma yapılmış lağımınlar deşarj edildiği devasa bir tuvalet olarak kullanılmasından vazgeçilmesi ve kamu eliyle hızla gerekli arıtma tesisleri kurulmalıdır. Karşılaştığımız felaketin boyutu düşünüldüğünde bu da yeterli olmayacaktır. Sanayi yatırımlarının ve dev projelerin Marmara bölgesinden Anadolu'nun diğer bölgelerine bir planlama dâhilinde kaydırılması ve bu sayede nüfus artışının engellenmesi hatta nüfusun azaltılması orta ve uzun vadede başarı için zorunludur.

Bütün bu tedbirlerin alınması bir siyasi irade meselesidir. Ancak bütün bu sorunu göz göre göre yaratan patronlar ve onların temsilcilerinin böyle bir irade göstermeyeceği de açıktır. Bütün Marmara lağım gibi kokma tehdidiyle karşı karşıyayken, elde kepece temizlik yaptırıp halkı ap-

tal yerine koyanlar, felakete imza atıp bizi ortak etmeye çalışanlar, Marmara can derdindeyken tabutuna son çiviye çakacak Kanal İstanbul gibi rant projelerini pazarlamaya girişenler bu iradeyi gösteremez. Gerekli siyasi irade ancak işçi sınıfına ve emekçi halkın çoğunluğunun çıkarlarına dayanarak ortaya konabilir.

Kolera ve tifo gibi artık unuttuğumuz hastalıkları tekrar bir tehlike haline getirebilecek, bu beladan memleketi kurtaracak iradeyi gösterebilecek olan başta işçi sınıfı olmak üzere bu ülkenin yüzde 99'udur. Bu iradeyi gösterebilmek için siyasetle ilgilenmek, örgütlenmek ve bize nasıl pazarlanırsa pazarlansın bu insanlarla aynı gemide olmadığımızı görmek gerek. Bu felaketi yaratan biz değiliz, ama çözecek olan biziz.

İşsiz gence değil milyarder patronlara haciz!

Sedat Peker'in yayınladığı videoların birinde Doğan Holding'i satın almak için Demirören ailesinin Ziraat Bankası'ndan 750 milyon dolar kredi çektiği ve bu borcunu ödemediği açıklandı. Aslında Demirören, iktidarın kayırdığı patronlara sadece bir örnek. Daha önceden de Mehmet Cengiz'in 425 milyon liralık vergi borcunun silindiğini, Kolin şirketinin vergi ve borçlarına 36 kere indirim yapıldığını ve bunun gibi iktidar yanlısı birçok

şirketin çeşitli borçlarının bir kalemde silindiğini biliyoruz. Patronların borçlarını gözümüzün içine baka baka silen ama emekçi halkın çocuklarının Kredi ve Yurtlar Kurumundan (KYK) aldıkları öğrenim kredisi borcunun silinmesi talebi mevzu olunca öğrencileri "bedavacı" ilan eden istibdad rejiminin ikiyüzlülüğü tekrar ortaya çıkmış oldu.

TÜİK verilerine göre bile gençlerin dörtte birinin işsiz olduğu koşullarda devlet, kredi

geri ödemelerinde faiz indirimi gibi sözde "müjdelerle" sorunu geçiştirmeye çalışsa da şimdiye kadar öğrencilerin omuzlarından bu yükü alacak hiçbir adım atmadı. Bunun için herhangi bir çaba sarf etmek bir kenara, 300 bin işsiz genci KYK borcunu ödemediği için hacizle tehdit edecek kadar gözünü para hırsı bürümüş durumda. Aynı devlet, emekçi halkın kendine zar zor yeten parasına göz dikerken holdinglerin, büyük patronların borçlarını tahsil etmediği gibi bir de patronlara teşvik primleri ödemeye devam ediyor.

Ortada borç varsa o da sizin gençliğe gelecek borcunuz!

Hiçbir öğrenci keyfi olarak KYK kredisi almıyor. Aksine temel eğitim hakkımız için gerekli maddi destekleri sunması gereken devletin hiçbir ihtiyacımızı karşılamamasından

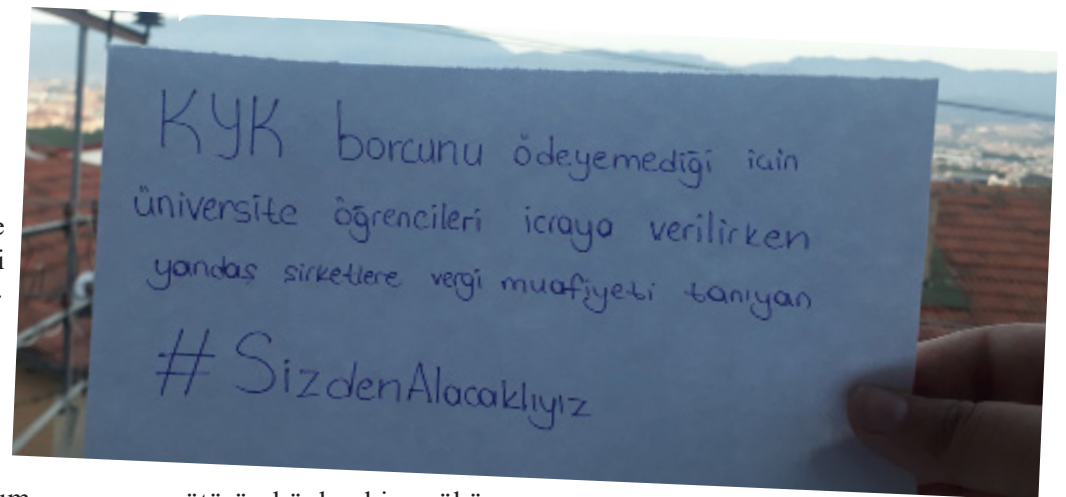
ötürü böyle bir yükün altına girmek mecburiyetindeyiz. Yurdu, yemekhanesi hatta tüm kampüsü özel işletmeler tarafından soyup soğana çevrilen öğrenciler krediye muhtaç bırakılıyor. Üstüne üstlük geleceksizliğe mahkûm edilen gençler, mezun olduktan sonra borç yükümlülüğü ve işsizlik kısıncasında sıkışıp kalıyor. Yani devlet bizlere sağlaması gereken ücretsiz ve nitelikli eğitim hakkımızı hiçe sayarken aynı zamanda mezun olunca bizleri hacizle tehdit ediyor. 20-30 bin liralık borçlarla mezun olduktan sonra iş bulamayan, dahası yaşamını ailesinin desteği olmadan sürdüremeyen gençler çıkmaza sürükleniyor.

Borcun silmek sorunu ötelemektir, çözüm tüm ihtiyaçların ücretsiz karşılanacağı parasız eğitimde

Bu koşullarda yapılması gereken KYK borçlarının ertelenmesi veya faiz indirimleri yapılması değil, anapara dâhil tüm KYK borçlarının silinmesidir. Borçları silmek yetmez, büyük şirketleri kurtarma derdine düşen devlet patronlara değil emekçi halka, bu konu özelinde de öğrenciye bütçe ayırmalı, öğrencileri borca muhtaç bırakan tüm koşullar da ortadan kaldırılmalıdır. Eğitim ücretsiz hâle getirilmeli, tüm öğrencilere ücretsiz yemek, barınma, kitap ve ulaşım sağlanmalıdır!

VERGİ BORCU SİLİNER ŞİRKETLER			
FİRMA ADI	VERGİ BORCU TUTARI (TL)	SİLİNER VERGİ TUTARI (TL)	İNDİRİM YÜZDESİ
Turkcell İletişim A.Ş.	450.000.000	426.000.000	94,7%
Cengiz İnşaat San. Tic. A.Ş.	422.000.000	422.000.000	100,0%
TUVTÜRK A.Ş.	390.000.000	390.000.000	100,0%
TUVTÜRK A.Ş.	377.000.000	377.000.000	100,0%
Emlak Konut Gayrimenkul A.Ş.	335.000.000	334.050.000	99,7%
Exsa Export Mam. A.Ş.	305.000.000	290.500.000	95,2%
Ak Sigorta A.Ş.	250.000.000	241.500.000	96,6%
Türkiye Jockey Kulübü Derneği	162.000.000	153.900.000	95,0%
Elektromed Elektronik Sanayi	127.000.000	121.150.000	95,4%
Akbank Türk A.Ş.	93.000.000	89.200.000	95,9%
Ünilever Tic. A.Ş.	60.000.000	56.200.000	93,7%
Albayrak Gayrimenkul Y.O.A.Ş.	56.000.000	54.780.000	97,8%
Şişli Florence Nightgale Hastanesi	22.000.000	20.000.000	90,9%
Akfen Gayrimenkul Y.O.A.Ş.	20.000.000	19.605.000	98,0%
Gün-Er İnşaat Ltd. Şti.	18.000.000	18.000.000	100,0%
Suzan Sabancı Dinçer	10.000.000	9.250.000	92,5%
Güler Sabancı	9.000.000	8.350.000	92,8%
TOPLAM	3.106.000.000	3.031.485.000	97,6%

Bu tablo gösteriyor ki büyük şirketlerin toplamda 3 Milyar Liradan fazla vergi borcu silinmiş.

Gözümüzün içine baka baka...

Tayyip Erdoğan'ın TRT'ye çıkarak gazetecilerin sorularını yanıtlayacağı söylendiğinde pek çok insan Cumhurbaşkanı'nın son dönemde gündemi sarsan konularda ne diyeceğini merak ederek ekran başına geçti. Erdoğan'ın özellikle ekonomide sarf ettiği öyle cümleler vardı ki başkasına gerek kalmadan kendi kendini ifşa etmiş oldu.

Erdoğan'dan kendi kendini yalanlama rekoru

128 milyar dolar meselesini gazeteciler sormadı ama kendisi konuyu oraya getirdi. "Merkez Bankasının parası nereye gitti diye sorulur mu?" cümlesi başlı başına bir skandal olmakla birlikte bu paranın altyapı ve üstyapı harcamalarına gittiğini, Bingöl, Elazığ, İzmir depremlerinde kullanıldığını söyledi. Daha önce de salgına karşı mücadelede kullanıldığını söylemişti. Merkez Bankasının rezervlerinin boşaltılması Merkez Bankası ile Hazine arasında 2017'de yapılan gizli bir protokolle başlıyor. Yani sözü edilen depremlerden de salgının baş-

lamasından da çok önce. Altyapı yatırımları ise Merkez Bankası rezervleri ile finanse edilmedi. Bunu bizzat Erdoğan'ın kendisi yapışlet-devret modelinden bahsederken kendisi anlattı. Bu model de bir soygun modelidir. Ancak bu modelle Merkez Bankası değil devlet hazinesi soyulmaktadır.

Borçlandırmayı destek, İşsizlik Sigortası Fonu'nun yağmalanmasını da hibe diye yutturmaya çalışıyor

Erdoğan'ın gerçeğe aykırı beyanlar dizisi Merkez Bankası rezervleriyle de kalmadı. Salgın sürecinde devletin işçiye, emekçiye, çiftçiye büyük desteklerde bulunduğunu söylerken izleyen vatandaşlar bunlara en iyi ihtimalle gülüp geçmiştir. Özellikle halkı borçlandırmayı bir destek biçimi olarak sunması ise borçların faiz ödemelerinin başladığı bugünlerde insanlara hiç de komik gelmiyor ve kaşların çatılmasına yol açıyor. Bu konuda Erdoğan düpedüz gerçeğe aykırı beyanlarda ve çarpıtmalarda da bulundu. Kısa

çalışma ödeneği, işsizlik ödeneği ve nakdi ücret desteği kapsamında toplam 7 milyondan fazla kişiye hibe ödemesi yaptığını iddia etti. İşçilerin ücretlerinden her ay yapılan kesintilerle oluşturulan İşsizlik Sigortası Fonu'ndan ödenen 67 milyar lirayı sanki devlet bütçesinden hibe edilmiş gibi göstererek, gözünün içine baka baka milyonlarca işçi ve emekçiyi kendince aptal yerine koydu.

Büyüme iddiası da doğru değil: Ne büyümesi! Yüzde 15 küçülme var!

Erdoğan bununla da yetinmedi ve daha yeni helallik istediği insanları nankörlükle suçladı. Erdoğan'a göre Türkiye ekonomisi son derece iyi ve hızla büyümekte. Bu konuda söylediği ve apaçık bir yalan olduğu söylenemeyecek şey Gayrisafi Yurtiçi Hasıla'nın (GSYİH) TÜİK rakamlarıyla ilk çeyrekte yüzde 7 büyümüş olmasıydı. Tabii Erdoğan, bu büyümenin geçtiğimiz yıl salgının başlaması dolayısıyla yüzde 10,3 küçülmenin olduğu döneme oranla hesaplandığını da

söyleseydi daha dürtüst davranmış olurdu. Artık bunca gerçeğe aykırı ifadeden sonra kendisinden Türkiye ekonomisinin bir önceki çeyrekte GSYİH'nin 512 milyar 717 milyon lira olduğu ve bu rakamın büyümek bir yana son çeyrekte 434 milyar 359 milyon liraya düştüğünü söylemesini beklemek herhalde fazla iyimserlik olurdu. Halbuki aynı TÜİK'in yayınladığı rakamlara göre gerçek bu. Bir önceki yıl aynı döneme göre yüzde 7 büyüme gözükse de bir önceki döneme göre yüzde 15 küçülme gerçeği ile karşı karşıyayız.

AKP'liler bile itiraf ediyor: Memleketin yarısı fakir!

Aslında bunu görmek ve bilmek için TÜİK rakamlarına

da gerek yok. Milyonlarca işçi, emekçi, küçük esnaf ve köylü ne yaşadığını, hangi sıkıntılarla boğuştuğunu biliyor. Güneş balçıkla sıvanmaz! Örneğin AKP'nin Mersin Akdeniz ilçesi Belediye Başkanı Mustafa Gülak, artan intiharların sebebinin ekonomik değil psikolojik olduğunu söylerken "fakir olan intihar eder mi? O zaman memleketin yarısının intihar etmesi gerekir" dedi. Şecaat arz ederken sirkatin söylemek bu olsa gerek! Milyonlar iş ve aş istiyor. Ama buna ek olarak milyonlar giderek daha fazla artan biçimde aptal yerine koyulmayı reddediyor!

AKP döviz peşinde: Emperyalizme açık çek! İşçiye sömürü!

Türkiye'nin toplam dış borç stoku 450 milyar dolar. Bir yıl içerisinde ödenmesi gereken dış borç ise 185 milyar dolardan fazla. Bu meblağın 50 milyar dolarlık kısmı kamunun ve Merkez Bankasının kalanı ise özel sektörün dış borcu. Bu tabloya ek olarak 2021 yılında 36 milyar dolardan fazla cari açık verilmesi öngörülmekte. Türkiye ekonomisinin dış borç yükü artarken, döviz rezervleri de aynı hızla eriyip tükenmiş durumda. Merkez Bankasının net rezervlerinin eksiye düştüğü biliniyor. Hal böyle olunca Erdoğan başta olmak üzere AKP iktidarı yine döviz seferberliğine girişti.

Tekellere ucuz emek gücü cenneti! Emperyalist işgale asker desteği!

Merkez Bankası rezervlerinden 128 milyar dolar çarçur edilirken bu paradan sermaye yararlandı. Bilhassa inşaat sektörü ihya edildi. Faturayı ise işçi ve emekçi halk ödedi ve ödemeye devam ediyor. Emekçi halk sadece ülkeden döviz çıkarken değil döviz geldiğinde de

bedel ödüyor. Nasıl mı? Erdoğan, Türkiye'ye döviz getirmek için ilk iş olarak Amerikan şirketlerinin üst düzey yöneticileriyle toplantı yaptı. Bu toplantıda emperyalist tekellere açık çek sundu! İki gün sonra Amerikan tekeli Cargill'in uzun süredir istediği Nişasta Bazlı Şeker kotasını yüzde 100 oranında arttıran Cumhurbaşkanlığı kararını Resmî Gazete'de okuduk. Sadece Amerikan şirketleri değil. İspanyol Baldur'da, Fransız Belkarper'de işçiler grevde, devlet jandarmasıyla, polisleriyle, mahkemesiyle bu ülkenin işçisine karşı patronların yanında! Erdoğan döviz gelsin diye Türkiye'yi yabancı şirketlere ucuz

emek cenneti haline getiriyor!

Emperyalizme verilen açık çek bunlarla sınırlı değil! Emperyalizmin önündeki açık çekte sadece bu ülkenin işçi ve emekçilerinin alın teri değil kanı da var. NATO zirvesinde Erdoğan ve Biden'ın yapacağı görüşmeden önce emperyalizme yaranmak için askeri alanda da bir seferberlik başladı. ABD, Afganistan'dan askerlerini çekerken Türkiye'nin buraya asker gönderme planı devreye sokuldu. Emperyalist işgalin taşeronluğunu yapmak emekçi halkın sadece canını tehlikeye atıyor onurunu da ayaklar altına alıyor.

Turizmde de fatura işçiye emekçiye kesiliyor

Türkiye döviz için ABD emperyalizmine açık çek verirken Rusya ile ilişkiler bozuluyor ve 30 milyar dolar gelir beklenen bu sektörde büyük bir kayıp yaşanması söz konusu. Çünkü Rusya Türkiye'ye en çok turist gönderen ülke. 2019'da 6,8 milyon 2020'de ise pandemiye rağmen yine 2 milyon turist tek başına Rusya Federasyonu'ndan gelmişti.

Döviz beklentisinin yüksek olduğu bir alan da turizm sektörü. Sırf yabancı turist çekmek için işçilere İngilizce "ben aşılıyım keyfine bak" yazılı maskeler giydirip reklam filmi çeken iktidar yine döviz için emekçi halkın onurunu kırmaktan çekinmemişti. Tepkiler sonucunda reklam filmi geri çekildi ama politikalar aynen devam ediyor. Turizm sektöründe güvencesiz çalışma ve ağır sömürü koşulları kol geziyor. Turizm sektörü bilhassa yaz turizminin öne çıktığı yerlerde mevsimlik çalışma ve ağır baskı koşulları dolayısıyla sendikalaşma hemen hemen hiç yok. Son dönemde çok

g ü n - demde olan mafyatik yapıları örgütlenmek, hakkını aramak, ödenmeyen mesai ücretlerini talep etmek isteyen işçilerin karşısında da görüyoruz. Turizm patronları derneği pandemi yüzünden turist sayısı azalsa da turist başına harcamanın 600 dolardan 700 doların üstüne çıkmasından övgüyle bahsediyor. Aynı patronlar asgari ücretin 336 dolara denk geldiğinden bahsetmiyor tabii ki. Turistler geldiğinde, yaptıkları harcamalar arttığında işçinin ücreti de aynı şekilde artmıyor. Ancak patronlar her fırsatta işçiden kesinti yapmaya yelteniyorlar. Şimdi de tüm turizm patronları Rusya'nın Türkiye'ye uçuşları iptal etmesinin faturasını işçilere kesmeye hazırlanıyor.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki: Dış borç reddedilsin! Döviz yasaklansın! Dış ticarete devlet tekeli!

Dolara avroya bağımlı ekonomi boyunduruk altında olmak demektir. Borç yiğidin kamçısı değildir. Borç bu halkın boynuna takılmış zincirdir. Yaşadığımız ve gördüğümüz gibi ülkeye döviz girerken de döviz çıkarken de fatura emekçi halka kesilmektedir. Sermaye partileri bu düzenin devamından yanadır. Birbiriyle kim daha fazla döviz getirecek diye yarışmakta, halka da bunu matah bir şeymiş gibi anlatmaktalar. Oysa işçi sınıfının ve emekçi halkın bu emperyalist boyunduruktan kurtulmasının koşulu ekonomiyi dövize bağımlılıktan kurtarmaktır. Bunun için dövizin yasaklanması, dış ticarete devlet tekeli kurulması elzemdir. Emperyalist sermaye için Türkiye bir ucuz emek gücü cenneti olmamalı tam tersine emperyalist tekellerin tüm varlıkları ve özellikle bankalar işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır! Dış borç reddedilmelidir! Kaynaklar emperyalist tefecilere değil halkın ihtiyaçlarına tahsis edilmelidir! Türkiye kamu mülkiyeti ve tek devlet bankası üzerinden üretimi ve ticareti emekçi halkın çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda planlamalıdır. Böylelikle bu ülkenin insanları yaşadıkları memleketi asalak sermaye için değil kendileri için cennete çevirebilecektir.